

ദൈവത്തിന്റെ അച്ചടക്കം കൃപയോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുക 2 ശമുവേൽ 15- 20

നമുക്കു ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരു വിഷയത്തെ കുറിച്ച് എബ്രായ ലേഖനം 12 സംസാരിക്കുന്നു: കർത്താവിന്റെ അച്ചടക്കം.

എബ്രായർക്കുള്ള ലേഖനം ആർക്കയച്ചുവോ അവർ നിരാശപ്പെട്ട് വിട്ടു കളയാൻ ഒരുങ്ങിയിരുന്നു. അവർ മറന്നുപോയ ചില കാര്യങ്ങളെ ലേഖകൻ അവരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ്:

... എന്നിങ്ങനെ മക്കളോടു എന്ന പോലെ നിങ്ങളോടു സംവാദിക്കുന്ന പ്രബോധനം നിങ്ങൾ മറന്നുകളഞ്ഞുവോ,

“മകനേ, കർത്താവിന്റെ ശിക്ഷ നിരസിക്കരുത്,
അവൻ ശാസിക്കുമ്പോൾ മുഷികയുമരുത്;
കർത്താവു താൻ സ്നേഹിക്കുന്നവനെ ശിക്ഷിക്കുന്നു,
താൻ കൈക്കൊള്ളുന്ന ഏതു മകനെയും തല്ലുന്നു.”

... ദൈവം മക്കളോടു എന്നപോലെ നിങ്ങളോടു പെരുമാറുന്നു; അപ്പൻ ശിക്ഷിക്കാത്ത മകൻ എവിടെയുള്ളൂ? ... നമ്മുടെ ജഡസംബന്ധമായ പിതാക്കന്മാർ, നമ്മെ ശിക്ഷിച്ചപ്പോൾ, നാം അവരെ വണങ്ങിപ്പോന്നുവല്ലോ; ആത്മാക്കളുടെ പിതാവിന്നു, ഏറ്റവും അധികമായി കീഴടങ്ങി ജീവിക്കേണ്ടതല്ലയോ? അവർ ശിക്ഷിച്ചതു കുറെക്കാലവും തങ്ങൾക്കു ബോധിച്ചപ്രകാരവുമത്രെ, അവനോ നാം അവന്റെ വിശുദ്ധി പ്രാപിക്കേണ്ടതിന്നു, നമ്മുടെ ഗുണത്തിനായി തന്നെ ശിക്ഷിക്കുന്നതു. ഏതു ശിക്ഷയും തല്ക്കാലം സന്തോഷകരമല്ല, ദുഃഖകരമത്രേ എന്നു തോന്നും; പിന്നത്തേതിലോ, അതിനാൽ അല്യാസം വന്നവർക്കു നീതി എന്ന സമാധാനഫലം ലഭിക്കും (എബ്രായർ 12:5-11; എഫെസീസ് മൈൻ).

എന്തുകൊണ്ടാണ് നമുക്കിടയിലേക്ക് പ്രശ്നങ്ങൾ വരുന്നതെന്ന് എല്ലാ

യ്ക്കപ്പോഴും നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല, എന്നാൽ എബ്രായ ലേഖനം 12 നമെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്, പ്രയാസങ്ങൾ വരുമ്പോൾ, നാം അവയെ കൃപയോടുകൂടെ സ്വീകരിക്കണം എന്നാണ്. നാം “ആത്മാക്കളുടെ പിതാവിന് കീഴ്പ്പെടുവാൻ” ശീലിക്കണം (വാ. 9). നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ അവന്റേതാക്കി മാറ്റേണ്ടതുണ്ട്. നാം അങ്ങനെ ചെയ്താൽ, അവസാനം, നാം കൂടുതൽ ദൈവഭക്തരാകും. അവസാനം, മറ്റൊരുവഴിയിലും ഉണ്ടാകാത്ത മനസമാധാനം നമുക്ക് ഉണ്ടാകും. “നീതി എന്ന സമാധാന ഫലം” (വാ. 11) നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ വളർന്നു ഫലം കായ്ക്കും.

“ദൈവത്തിന്റെ അച്ചടക്കം കൃപയോടുകൂടെ സ്വീകരിക്കൽ” എന്നത് ദാവീദിന്റെ ജീവിതത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഈ പഠനത്തിലെ വിഷയമാണ്. ആ രംഗത്തിനായി തിരശ്ശീല ഉയരുമ്പോൾ, നാം കാണുന്നത് ദാവീദിന്റെ മകൻ അബ്ശാലോമിനെ ഹെബ്രോണിൽ രാജാവായി പ്രഖ്യാപിച്ചതായും, സൈന്യത്തിൽ മിക്കപേരും അവനോടു ചേർന്നതായും, തലസ്ഥാനമായ, യെരൂശലേമിലേക്ക് അവൻ നടന്നടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായുള്ള വാർത്ത ദാവീദ് കേൾക്കുന്നതായിട്ടാണ്. ദാവീദ് ആ വാർത്ത കേട്ടപ്പോൾ, അവൻ രാജധാനിയിലുള്ള എല്ലാവരോടും, “നാം എഴുന്നേറ്റു ഓടിപ്പോക, അല്ലെങ്കിൽ നമ്മിൽ ആരും അബ്ശാലോമിന്റെ കയ്യിൽ നിന്ന് തെറ്റിപ്പോകയില്ല” (2 ശമുവേൽ 15:14).

ഉടനെ ദാവീദിന്റെ ഭവനം പട്ടണം വിട്ടുപോയി. അവർ കിഴക്കോട്ട് നീങ്ങി, അവർക്കും അബ്ശാലോമിന്റെ സൈന്യത്തിനും ഇടക്ക് യോർദ്ദാൻ നദി സുരക്ഷ നൽകുമെന്നു അവൻ കരുതി. അവർ ഒലിവുമല കയറിയപ്പോൾ, പട്ടണത്തിലെ കരച്ചിൽ ദാവീദിനു കേൾക്കാമായിരുന്നു.

ദാവീദ് തല മുടിയും, ചെരിപ്പിടാതെയും നടന്നു, കരഞ്ഞുംകൊണ്ടു ഒലിവുമലയുടെ കയറ്റം കയറി. കൂടെയുള്ള ജനമൊക്കെയും തല മുടി കരഞ്ഞുംകൊണ്ട് കയറിച്ചെന്നു (15:30).

നീ എന്തിനാണ് കരയുന്നതെന്ന് നാം ദാവീദിനോടു ചോദിക്കുകയാണെങ്കിൽ, കിട്ടുന്ന ഉത്തരം ഇതുപോലെ ആയിരിക്കും: “ഞാൻ കരയുവാൻ കാരണം അപ്പനെ നിലയിൽ ഞാൻ പരാജയപ്പെടുകയും ഇപ്പോൾ എന്റെ തന്നെ മകൻ എന്റെ ജീവനെടുക്കുവാൻ നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ കരയുന്നതിന്റെ കാരണം എന്റെ പാപങ്ങൾ എന്നെ മാത്രമല്ല അപകടത്തിലാക്കിയത്, എന്നാൽ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്ന എല്ലാവരെയുമാണ്. ഞാൻ കരയുവാൻ കാരണം ദൈവത്തിന്റെ നഗരവും അതിലെ നിവാസികളും അപകടത്തിലായതുകൊണ്ടാണ്. ഞാൻ കരയുവാൻ കാരണം എനിക്ക് അറുപതു വയസ്സിൽ അധികം ആവുകയും ഞാൻ നിറവേറ്റുവാൻ ശ്രമിച്ചതെല്ലാം പാഴായിപ്പോയി എന്നു കണ്ടതുകൊണ്ടുമാണ്.” അവൻ ഒരു നിമിഷം നിർത്തിയിട്ട് വീണ്ടും പറഞ്ഞുകൊണ്ടുമാണ്, “ഞാൻ കരയുവാനുള്ള കാരണം കർത്താവിന്റെ ശിക്ഷ പ്രയാസമുള്ളതായതുകൊണ്ടാണ്.”

അവന്റെ പാപം അവന്റെ തലയ്ക്കുമീതെ കൊണ്ടുവന്ന കൊടുങ്കാറ്റിച്ച്, ദാവീദിന്റെ ഹൃദയവും വികാരവും കഠിനമായി മുറിവേറ്റിരുന്നു. അവന്റെ ഉള്ളിൽ രക്തസ്രവം നടന്നിരുന്നു. അപ്പോഴും അവനെ കുറ്റം അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ ഭവനത്തിലെ തന്നെ പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ അവൻ അപ്രാപ്തനായിരുന്നു. ഒരു പ്രതിസന്ധി വന്നപ്പോൾ, അവൻ പ്രവർത്തിക്കു

നതിനെക്കാൾ പ്രതികരിക്കുന്നവനായി. “എഴുന്നേറ്റ് നമുക്ക് ഓടി പോകാം,” എന്നു പറയുകയും, ഒലിവുമല കയറിയപ്പോൾ കരയുകയും, രാജാവു എന്ന തിനുപകരം ഒരു യാചകനെ പോലെ കാണപ്പെടുകയും ചെയ്ത ദാവീദായിരുന്നു അത്.

ഇതിനർത്ഥം ദാവീദ് അവസാനിച്ചു - അല്ലെങ്കിൽ അവനോടൊപ്പമുള്ള ദൈവം ഇല്ലാതായി എന്നല്ല. ദാവീദ് അടിയാൽ താഴെ വീണു, എന്നാൽ ബോധം നഷ്ടമായില്ല. അവനെ അടിച്ചുമുറിവേൽപ്പിച്ചു, എന്നാൽ തകർന്നു പോയില്ല. ഞാൻ തുടർന്നു വായിച്ചപ്പോൾ, ദാവീദിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ആ താഴ്ന്ന അവസ്ഥയിൽ പോലുമുള്ള, അവന്റെ മനോഭാവത്തെ എനിക്കിഷ്ടമായി. ആ കാലയളവിനെ അവലോകനം ചെയ്തുകൊണ്ട്, ദൈവത്തിന്റെ അച്ചടക്കം കൃപയോടുകൂടെ സ്വീകരിക്കുക എന്നാൽ എന്താണെന്നുള്ളതിനെ കുറിച്ച് ഞാൻ ചിലതെല്ലാം പഠിച്ചതായി കരുതുന്നു.

**അവൻ മറ്റുള്ളവരെ കുറിച്ചു
കരുതലുള്ളവനായിരുന്നു (15:18-22)**

ദാവീദിന്റെ ഭവനം യെരൂശലേം വിട്ടുപോയപ്പോൾ, ദാവീദ് തന്റെ അവസാന വീട്ടിൽ അല്പനേരം നിന്ന് തന്റെ കുടുംബത്തിലെ ഓരോ അംഗവും കടന്നുപോകുന്നത് നോക്കി. അവസാനം, ഗിത്യനായ ഇത്ഥായി അവന്റെ ആളുകളുമായി വന്നു. “ഗിത്യർ” അർത്ഥമാക്കുന്നതു ഇത്ഥായി ഗത്ത് പട്ടണത്തിൽ നിന്നുള്ളവനായിരുന്നു എന്നാണ്. അടുത്ത കാലത്ത് ഒരു കുട്ടം പടയാളികളെ ദാവീദിന്റെ സൈന്യത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്ന ഫെലിസ്ത്യ സൈന്യാധിപനായിരുന്നു അവൻ. ദാവീദ് അവനെ നിർത്തി പറഞ്ഞു,

നീയും ഞങ്ങളോടുകൂടെ വരുന്നതു എന്തിനു? നീ മടങ്ങിച്ചെന്നു രാജാവിനോടുകൂടെ പാർക്ക, നീ പരദേശിയും സ്വദേശഭ്രഷ്ടനും അല്ലോ; നിന്റെ സ്ഥലത്തേക്കു തന്നെ പൊയ്ക്കൊൾക.² നീ ഇന്നലെ വന്നതേയുള്ളൂ, ഇന്നു ഞാൻ നിന്നെ, ഞങ്ങളോടു കൂടെ അലഞ്ഞുനടക്കുമാറാക്കുമോ? നീ നിന്റെ സഹോദരന്മാരെയും കുട്ടി മടങ്ങിപ്പോക; ദയയും വിശ്വസ്തതയും നിന്നോടുകൂടെ ഇരിക്കട്ടെ (15:19, 20).

ദാവീദ് അബ്ശാലോമിനെ “രാജാവു” എന്നാണു വിളിച്ചത്. ദാവീദിനറിയാവുന്നിടത്തോളം, അവന്റെ വാഴ്ച തീർന്നു. ഭാവിയിൽ എന്താകുമെന്ന് അവന് ഒരു പിടിയും ഇല്ല. അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ, ഒരുപക്ഷെ എന്റെ ചിന്തകളെല്ലാം എന്നിൽ തന്നെ ഒതുങ്ങി നിൽക്കാം: “എനിക്ക് എന്തു സംഭവിക്കാനാണ്?” ദാവീദ് ഇത്ഥായിയെ കണ്ടപ്പോൾ, അവൻ ചിന്തിച്ചത് ഇത്ഥായിക്കും, അവന്റെ ആളുകൾക്കും, അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായ ദുരവസ്ഥയെ കുറിച്ചാണ്. “നീ എന്നോടുകൂടെ പോരേണ്ട ആവശ്യമില്ല. നീ നഗരത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു പൊയ്ക്കൊൾക. എനിക്കതു മനസ്സിലാകും.”

ദാവീദിന്റെ കരുതൽ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത് ബൈബിളിലെ ഏറ്റവും വലിയ സമർപ്പണ പ്രസ്താവനകളിൽ ഒന്നിനെയാണ്: “അതിന്നു ഇത്ഥായി രാജാവിനോടു, ‘യഹോവയാണ, യജമാനനായ രാജാവാണ്, യജമാനനായ രാജാവു എവിടെ ഇരിക്കുന്നുവോ, അവിടെത്തന്നെ മരണമോ ജീവനോ എന്തുവന്നാലും, അടിയനും ഇരിക്കും’ എന്നു പറഞ്ഞു” (15:21).

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രശ്നങ്ങൾ വരുമ്പോൾ, സ്വാഭാവികമായി നാം ഇരുണ്ട മൂലയിലേക്ക് കൂടി, നമ്മുടെ മുറിവുകളെ നക്കി, “ഞാൻ ദുഃഖിതനാണ്” എന്നു, പാടിപ്പറഞ്ഞിരിക്കും. ദൈവത്തിന്റെ അച്ചടക്കം നാം കൃപയോടുകൂടെ സ്വീകരിക്കുവാൻ പഠിച്ചാൽ, നാം നമ്മിൽ നിന്നുതന്നെ ഉണർന്ന് മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തണം - പ്രത്യേകിച്ച് നമുക്കു സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങളാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടവരായ മറ്റുള്ളവരോട്.

അവൻ തന്റെ ഭാവി ദൈവകരങ്ങളിൽ ഏൽപ്പിച്ചു (15:23-29)

ഗിത്യനായ ഇതുമായി കിദ്രോൻ തോടു കടന്നുവന്ന സമയത്ത്, സാദോക്കും അബ്യാഥാറും വന്നു. അവർ ഗിബയോനിലെ സമാഗമന കൂടാരവും യെരൂശലേമിലെ നിയമപെട്ടകവും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു ദാവീദ് നിയമിച്ച രണ്ടു പുരോഹിതന്മാരായിരുന്നു. അവരോടുകൂടെയാണ് ലേവ്യർ നിയമപെട്ടകം ചുമന്നു കൊണ്ടുപോയിരുന്നത്.³ അവർ അവരുടെ രാജാവിനോടുകൂടെ പോകുവാൻ തയ്യാറായിരുന്നു, എന്നാൽ ദാവീദ് പറഞ്ഞു,

നീ ദൈവത്തിന്റെ പെട്ടകം പട്ടണത്തിലേക്കു തിരികെ കൊണ്ടു പോക. യഹോവെക്കു എന്നോടു കൃപ തോന്നിയാൽ, അവൻ എന്നെ മടക്കി വരുത്തും, ഇതും തിരുനിവാസവും കാണാൻ എനിക്കു ഇടയാകും. അല്ല “എനിക്കു നിന്നിൽ പ്രസാദമില്ല,” എന്നു അവൻ കല്പിക്കുന്നെങ്കിൽ, ഇതാ, ഞാൻ ഒരുക്കം, അവൻ തനിക്കു ഹിതമാകുംവണ്ണം എന്നോടു ചെയ്യട്ടെ (15:25, 26).

ഭാഗ്യചിഹ്നമായി കൊണ്ടുനടക്കേണ്ട ഒന്നല്ല നിയമപെട്ടകം എന്ന് ദാവീദ് മനസ്സിലാക്കി. യിസ്രായേലിന്റെ യഥാർത്ഥ രാജാവ് യഹോവയാകുന്നുവെന്ന് ആളുകളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുവാൻ അത് യെരൂശലേമിൽ തന്നെ ഉണ്ടാകണം. ദാവീദിന്റെ പ്രസ്താവനയിലെ അത്ഭുതാവഹമായ പ്രത്യേകത അതു എല്ലാവരിലും എത്തിക്കുന്ന മനോവികാരമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ അച്ചടക്കം കൃപയോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്ന് ദാവീദിന്റെ വാക്കുകൾ നിർവ്വചിക്കുന്നു. അവ വീണ്ടും വായിക്കുക:

യഹോവെക്കു എന്നോടു കൃപ തോന്നിയാൽ, അവൻ എന്നെ മടക്കി വരുത്തും, ഇതും [ആ പെട്ടകം] തിരുനിവാസവും [ദൈവത്തിന്റെ വാസസ്ഥലം, അതായത്., യെരൂശലേം] കാണാൻ എനിക്കു ഇടയാകും. അല്ല “എനിക്കു നിന്നിൽ പ്രസാദമില്ല,” എന്നു അവൻ കല്പിക്കുന്നെങ്കിൽ, ഇതാ, ഞാൻ ഒരുക്കം, അവൻ തനിക്കു ഹിതമാകുംവണ്ണം എന്നോടു ചെയ്യട്ടെ (15:25, 26).

ഒരു ബാലനായ ദാവീദ്, ഒരു മല്ലനെ കൊന്നപ്പോൾ, നാം അവനെ അത്ഭുതത്തോടെയാണ് കണ്ടത്. ഒരു അഭയാർത്ഥിയായി തീർന്നപ്പോൾ, തന്റെ ശത്രുവായ ശൗലിനെ, അവൻ ഉപദ്രവിക്കുവാൻ മടിച്ചതിൽ, നാം അതിശയിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരു പൗരനും യോദ്ധാവും എന്ന നിലയിൽ അവനുണ്ടായ വിജയത്തിൽ നാം അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഈ നേട്ടങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണം യഹോവയിൽ

ഉണ്ടായിരുന്ന അവന്റെ വിശ്വാസമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ, എങ്ങനെയായാലും, ദാവീദിനു അടി ഏൽക്കുകയും അവന്റെ ഹൃദയം മുറിപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, മുൻപൊരിക്കലും നാം അവനിൽ കാണാത്തതാണ് ഇപ്പോൾ കാണുന്നത്. നാം പകുത കാണുന്നു. അവൻ ഇങ്ങനെ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല, “യഹോവേ, എനിക്കുവിജയം തരേണമേ.” അവൻ ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുക പോലും ചെയ്തില്ല, “കർത്താവേ, ഞാൻ എന്തു ചെയ്യേണമെന്ന് എന്നെ കാണിക്കേണമേ.” മറിച്ച്, അവൻ യഹോവയുടെ മുൻപാകെ സാഷ്ടാംഗം വീണ്, പറയുന്നതു, “നിനക്കു ശരിയായി തോന്നുന്നത് എന്നോടു പ്രവർത്തിക്കുക. ഞാൻ സിംഹാസനത്തിലേക്ക് മടങ്ങിവരണമെന്നതാണ് നിനക്കിഷ്ടമെങ്കിൽ, അങ്ങനെ ആകാം. അതു നിനക്കിഷ്ടമല്ലെങ്കിൽ, അങ്ങനെയും ആകാം. ഏറ്റവും നല്ലത് നിനക്കറിയാം; എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏറ്റവും നല്ലത് നീ എന്നോടു പ്രവർത്തിക്കേണമേ.”

സാദോക്കിനോടും അബ്യാഥാരിനോടും യെരൂശലേമിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുവാൻ ദാവീദ് പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്കു നിരാശ ഉണ്ടായിരിക്കാം. തന്നോടു കൂടെ യാത്ര ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ തനിക്കു കൂടുതൽ ഉപകാരങ്ങൾ അവർക്കു വിടെ ചെയ്യുവാൻ ഉണ്ട് എന്ന് അവൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. അവർക്ക് അവിടെ അവന്റെ കണ്ണുകളും കാതുകളും ആകുവാൻ കഴിയും. “അബ്ശാലോം എന്തു വേവാൾ,” വാസ്തവത്തിൽ, രാജാവു പറഞ്ഞത്, “അവിടെ എന്തു സംഭവിക്കുന്നു?” എന്നു കണ്ടെത്തുക. പിന്നെ എന്റെ അടുക്കലേക്ക് നിന്റെ പുത്രന്മാരെ ആ വാർത്തയുമായി അയക്കുക. നിന്നിൽ നിന്നു അതു കേൾക്കുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾ യോർദ്ദാന്റെ⁵ ഇക്കരയിൽ കാത്തിരിക്കും.” അതിൽ തൃപ്തരായി, സാദോക്കും അബ്യാഥാറും നിയമപെട്ടകവുമായി നഗരത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി.

**അവൻ തന്റെ വികാരങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ
ഭയപ്പെട്ടില്ല (15:30-37)**

സാദോക്കും അബ്യാഥാറും പോയശേഷം, ദാവീദ് തന്റെ ഒലിവു മലകയറ്റം തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ദാവീദ് “തലമുടിയും ചെരിപ്പിടാതെയും, നടന്നു കരഞ്ഞും കൊണ്ട് ഒലിവുമലയുടെ കയറ്റം കയറി” - കൂടെയുള്ള ജനമൊക്കെയും കരഞ്ഞു (15:30).

നാം ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അത് വേദനിപ്പിക്കുന്ന സമയമാണ്; അതു നിഷേധിക്കേണ്ടതില്ല. നാം അമിതമായ ഇഷ്ടത്തിനു വഴങ്ങുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട് (അതിനെ കുറിച്ചു പിന്നീടു കൂടുതലായി പറയാം); എന്നാൽ അതോടൊപ്പം കണ്ണുനീരും വരും, അതിൽ നാം ലജ്ജിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. നാം വൃണപ്പെടുന്നു എന്ന് നിഷേധിക്കുന്നത് സൗഖ്യ പ്രക്രിയയെ തടസ്സപ്പെടുത്താം, എന്നാൽ നമ്മുടെ വേദനയെ സത്യസന്ധമായി സമ്മതിച്ചാൽ സഹായം ലഭിച്ചേക്കാം. ദാവീദിനു തന്റെ ഹൃദയവേദന പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ ഭയമില്ലായിരുന്നു.

അബ്ശാലോമിന്റെ ഗൂഢാലോചനക്കാരോടുകൂടെ അഹീമോഫെലും ഉണ്ടെന്നു ദാവീദിനു അറിവു കിട്ടിയപ്പോൾ അവന്റെ വേദന അധികരിച്ചു. അഹീമോഫെൽ ദാവീദിന്റെ വിശ്വസ്ത ഉപദേശിമാരുടെ ഒരാളായിരുന്നു; ഇപ്പോൾ അവൻ ദാവീദിനെ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയായാലും, സ്വയം-ദുഃഖിതനായി ദാവീദ് സമയം പാഴാക്കിയില്ല, എന്നാൽ അവന്റെ ഹൃദയം അവൻ ദൈവത്തിലേക്കു പകർന്നു: “യഹോവേ, അഹീമോഫെലിന്റെ

ആലോചനയെ, അബദ്ധമാക്കേണമേ” (15:31).

ദാവീദിന്റെ ആ ആവശ്യം ഉടനെ തന്നെ നിറവേറുവാൻ തുടങ്ങി. ദാവീദ് ഒലിവു മലയുടെ മുകളിലെത്തിയപ്പോൾ,⁸ അവൻ അർഖ്യനായ⁹ ഹുശായിയെ കണ്ടു. രണ്ടുപ്രാവശ്യം ഹുശായിയെ “ദാവീദിന്റെ സ്നേഹിതൻ” എന്നു വിളിച്ചിട്ടുണ്ട് (15:37; 16:16).⁸ അവൻ ദാവീദിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരാളും ദാവീദിന്റെ പ്രാകാരത്തിലെ വിശ്വസ്തനായ അംഗവും ആയിരുന്നു. സാദോക്കിനെയും അബ്യാഥാരിനെയും പോലെ, ഹുശായിയും ദാവീദിനോടുകൂടെ പോകുവാൻ തയ്യാറായി, എന്നാൽ വീണ്ടും ദാവീദ് നിഷേധ സൂചകമായി തലയാട്ടി. “അവനോടു ദാവീദു പറഞ്ഞത്, ‘നീ എന്നോടുകൂടെ [യോർദ്ദാൻ] പോന്നാൽ, എനിക്കു ഭാരമായിരിക്കും’” (15:33). മറ്റൊരു വായ് കൂടെ പുലർത്തേണ്ട ആവശ്യമായിരുന്നു ദാവീദിനുണ്ടായിരുന്നത്.

അവന്റെ വാക്കുകൾ മൃദുലമാക്കുവാൻ, ദാവീദ് പെട്ടെന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത് തന്റെ പ്രാർത്ഥനക്ക് ദൈവം നൽകിയ മറുപടിയാണ് ഹുശായി എന്നും അതു അഹീമോഫെലിന്റെ ആലോചന അബദ്ധ മാക്കുവാനാണെന്നുമാണ്:

എന്നാൽ നീ പട്ടണത്തിലേക്കു മടങ്ങിച്ചെന്നു, അബ്ശാലോമിനോടു പറയുക, “രാജാവേ, ഞാൻ നിന്റെ ദാസനായിരുന്നുകൊള്ളാം; ഞാൻ ഇതുവരെ നിന്റെ അപ്പന്റെ ദാസൻ ആയിരുന്നതുപോലെ, ഇപ്പോൾ നിന്റെ ദാസനായിരിക്കാം,” എന്നു പറഞ്ഞാൽ നിനക്കു അഹീമോഫെലിന്റെ ആലോചനയെ വ്യർത്ഥമാക്കുവാൻ കഴിയും (15:34; എഫെസി 1:10).⁹

പുരോഹിതന്മാരായ സാദോക്കിനോടും അബ്യാഥാരിനോടും, തനിക്കു ലഭിക്കുന്ന വാർത്ത എന്തായാലും അറിയിക്കണമെന്ന് ഹുശായിയോടു അവൻ പറഞ്ഞു. അവർ അതു തന്നെ അറിയിക്കും.

അവനെ സഹായിക്കുവാൻ അവൻ സ്നേഹിതന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു

(15:21, 24, 32-34; 17:27-29)

സംഭവം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനുമുമ്പ്, ഒരു വസ്തുത ഞാൻ ഊന്നി പറയട്ടെ. ദാവീദിനെ സഹായിക്കുവാൻ അവന്റെ പല സ്നേഹിതന്മാരും വരുന്നതു നാം കണ്ടു. നമ്മുടെ പാഠം തുടരുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവരെയും നാം കാണും. നാം കർത്താവിനാൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, നമ്മളെ സഹായിക്കുവാനും ശക്തീകരിക്കുവാനും പിന്താങ്ങുവാനും സ്നേഹിതന്മാർ ഉള്ളത് നല്ലതാണ് (സഭാപ്രസംഗി 4:9, 10, 12).

ദാവീദിനെ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരിൽ കൂടുതൽ പേരും സഹായിച്ചു എന്ന വസ്തുതയേക്കാൾ, വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ നമുക്കവരെ കുറിച്ചു അറിവുള്ളൂ. അവരെ എല്ലാവരെയും കുറിച്ച് നമുക്ക് ഇതു അറിയാം: അബ്ശാലോമയെ ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ടതിനായി മാർച്ചു ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയതിനുശേഷം ദാവീദിന്റെ സ്നേഹിതന്മാരായി തീർന്നവരല്ല അവർ. മറിച്ച്, ആ സമയത്തിനുവളരെ മുൻപു തന്നെ ദാവീദ് തന്റെ സൗഹൃദ വലയം അവരിലേക്കു വ്യാപിപ്പിച്ചിരുന്നു - ഇപ്പോൾ ദാവീദ് വെള്ളത്തിൽ എറിഞ്ഞതായ അപ്പമെന്ന ദയ അവനിലേക്ക് മടങ്ങിവന്നു (സഭാപ്രസംഗി 11:1).

യഹോവയുടെ ശിക്ഷയെ നേരിടുവാൻ ഒരുങ്ങേണ്ടത് ശിക്ഷ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിട്ടല്ല, എന്നാൽ മുൻപു തന്നെ - വളരെ മുൻപു തന്നെ തുടങ്ങണം.

“ഒരു കൊടുങ്കാറ്റ് ജൂഡ്സോനിയയിൽ നിന്ന് ഒരു മൈൽ അകലെ കൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ടൗണിലേക്കു വരുന്നതായി കാണാം,” എന്ന് കാലാവസ്ഥാ നിരീക്ഷകൻ അറിയിക്കുമ്പോൾ, കൊടുങ്കാറ്റിനെ നേരിടുവാനുള്ള പാർപ്പിടം¹⁰ ഒരു കുവാൻ വളരെ താമസിച്ചുപോയിരിക്കും. ജീവിതത്തിലെ കൊടുങ്കാറ്റ് നമ്മുടെ തലയ്ക്കടിക്കുമ്പോൾ, സൗഹൃദമെന്ന കൂടെ ഉണ്ടാവുമെന്നു ഉറപ്പാക്കുവാൻ വളരെ താമസിച്ചുപോയിരിക്കും.

ഭാവിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ ശിക്ഷണത്തെ നേരിടുവാൻ, ദൈവവുമായും മറ്റുള്ളവരുമായും ഉള്ള നമ്മുടെ ബന്ധത്തെ പുനഃസ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട്, നാം ഇപ്പോൾ തന്നെ ഒരുങ്ങണം. “വളരെ സ്നേഹിതന്മാരുള്ള മനുഷ്യന്നു നാശം വരും എന്നാൽ സഹോദരനെക്കാളും പറ്റുള്ള സ്നേഹിതന്മാരുമുണ്ട്” (സദൃശവാക്യം 18:24; കെജെവി).

അവൻ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു (16:1-14)

ഹൃശായി ദാവീദിനെ വിട്ടുപോയപ്പോൾ, രാജാവ് ഒലിവു മലയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള ചെരിവിലൂടെ ഇറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. അവൻ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ, അവൻ മറ്റൊരു വ്യക്തിയെ കണ്ടു: സീബാ, അത് മെഫീബോശെത്തിന്റെ വക കൾ നോക്കുവാൻ അവൻ ചുമതലപ്പെടുത്തിയ വ്യക്തി ആയിരുന്നു. സീബാ അവന് രണ്ടു കഴുതകളുടെ മേൽ അപ്പവും, ഉണക്ക മുന്തിരിങ്ങയും മറ്റു ഉണങ്ങിയ ഫലങ്ങളും, ഒരു തുരുത്തിവീഞ്ഞും കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. രാജാവ് പോകുന്നതിനു മുൻപു രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ അതു എത്തിക്കുവാൻ, ദാവീദു പോകുന്നു എന്നു കേട്ടയുടനെ സീബാ ഓടിയിരിക്കാം. രാജാവിനു അവൻ ഒരു സ്വാഗത ചിഹ്നമായിരുന്നു.

മെഫീബോശെത്ത് ഇപ്പോൾ എവിടെയാണെന്ന് അറിയാമോ എന്നു ദാവീദ് സീബായോടു ചോദിച്ചു.¹¹ ഒരു ക്രൂരമായ ചിരിയോടെ സീബാ മറുപടി പറയുന്നത് എനിക്കു കാണാം, “അവൻ, യെരൂശലേമിൽ പാർക്കുന്നു, ‘യിസ്രായേൽഗൃഹം എന്റെ അപ്പന്റെ രാജ്യം ഇന്നു എനിക്കു തിരികെ തരും’ എന്ന്, അവൻ പറയുന്നു” (16:3). അവൻ സ്വാർത്ഥനും താൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു ലഭിക്കുവാൻ എന്തും പറയുന്നവനാണെന്നും എനിക്കു വിശ്വാസമുള്ളതു കൊണ്ടാണ് അവനെ ക്രൂരമായ ചിരിയോടെ ഞാൻ ചിത്രീകരിച്ചത്. ആളുകളുടെ ഹൃദയം കവർന്നവനും സൈന്യബലമുള്ളവനും ശക്തനും, സുന്ദരനുമായ, അബ്ശാലോമിൽ നിന്ന് രാജ്യം പിടിച്ചെടുക്കാമെന്ന് എങ്ങനെ ഒരു മുടന്തനായവന് ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിയും? ആ രണ്ടു പ്രസ്താവനകളിൽ ഒന്നു സത്യമായിരിക്കണം: ഒന്നുകിൽ മെഫീബോശെത്ത് പൂർണ്ണമായും വിഡ്ഢിയും നന്ദിയില്ലാത്തവനും ആയിരിക്കാം, അല്ലെങ്കിൽ സീബാ പച്ച കള്ളം പറയുന്നവൻ ആയിരിക്കണം. രണ്ടാമത്തേതാണ് വാസ്തവമെന്നു ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നു.

സീബായുടെ അപ്പോഴുള്ള ഔദാര്യത്തിൽ മതിമറന്ന്, എങ്ങനെയാലായും, ദാവീദ് സീബായോടു മെഫീബോശെത്തിന്റെ സമ്പാദ്യമെല്ലാം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു പറഞ്ഞു.

അച്ചടക്കത്തെ സംബന്ധിച്ച് നാം അറിയേണ്ട പല സത്യങ്ങളും ഈ സാഹചര്യം ചിത്രീകരിക്കുന്നു: അതിലൊന്ന് നാം ഉപദ്രവിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, നമുക്കു മുറിവുണ്ടാകുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. മറ്റൊന്ന് കഴിയുമെങ്കിൽ ചിലർ നമ്മുടെ ആ സാഹചര്യത്തെ മുതലെടുക്കുവാൻ നോക്കും - ദാവീദിനെ സീബാ മുതലെടുത്തതുപോലെ. ഒരു കഴുകൻ റോഡിൽ ചത്തുകിടക്കുന്ന മൃഗശരീരത്തോട്

ആകർഷണമുള്ളതുപോലെയാണ് ചിലയാളുകൾക്ക് മുറിവേറ്റുവരോടു തോന്നുന്നത്. അത്തരം വ്യക്തി ആ സമയത്തു അനുകമ്പ കാണിക്കുന്നത് അവന്റെ അല്ലെങ്കിൽ അവളുടെ സ്വാർത്ഥ ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കായിരിക്കും.¹² അതിനർത്ഥം നാം ദോഷം മാത്രം കാണുന്നവർ ആകണം എന്നല്ല. എളുപ്പത്തിൽ വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നവർ ആകാതെ നാം നോക്കണമെന്നാണ് അതിനർത്ഥം.

നാം ഇതുവരെയും ചർച്ചചെയ്യാത്ത അച്ചടക്കത്തിന്റെ ഒരു ഉദ്ദേശമാണ് ഇത് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. കർത്താവിന്റെ ബാലശിക്ഷ നമ്മെ പരിശോധിക്കുന്നു എന്ന അർത്ഥം ഇവിടെയുണ്ട് - നാം പരിശോധന നേരിടുമ്പോൾ, അതു നമ്മെ നന്നാക്കുന്നു (എബ്രായർ 12:10; യാക്കോബ് 1:2-4). നാമാന്റെ പ്രവചനം സത്യമായി തീർന്നപ്പോൾ, ദാവീദ് പല വിധത്തിൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. അവന്റെ വിശ്വാസം പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. അവന്റെ ഹൃദയം പരിശോധിക്കപ്പെട്ടു. അവന്റെ സഹിഷ്ണുത പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. അവൻ അബ്ശാലോമിൽ നിന്ന് ഓടി പോയപ്പോൾ, ആ പരീക്ഷണങ്ങൾ പിന്നെയും തുടർന്നു. ഏറ്റവും പ്രയാസമുള്ള ഒരു പരീക്ഷണം വരുവാനിരിക്കുന്നു.

ദാവീദ് ഒലിവുമലയുടെ കിഴക്കേ ചരുവിൽ കൂടെ ഇറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, അവൻ ബഹുരിം എന്ന ഗ്രാമത്തിലെത്തി. ശൗലിന്റെ ബന്ധുവായ, ശിമെയി എന്നു പേരുള്ള ഒരാൾ, അവിടെ നിന്നും പുറത്തേക്കു വന്നു, ദാവീദിനെ ശപിക്കുകയും കല്ലെറിയുകയും ചെയ്തു:

രക്തപാതകാ, നീചാ, പോ, പോ! ശൗൽഗൃഹത്തിന്റെ രക്തം യഹോവ നിന്റെ മേൽ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു,¹³ അവന്നു പകരമല്ലോ നീ രാജാവായതു; യഹോവ രാജതം നിന്റെ മകനായ അബ്ശാലോമിന്റെ കയ്യിൽ ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ രക്തപാതകനായിരിക്കയാൽ, ഇപ്പോൾ ഇതാ, നിന്റെ ദോഷത്തിന്റെ ഫലം നിനക്കു വന്നുഭവിച്ചിരിക്കുന്നു! (16:7, 8).

സീബായെ പോലെ - ചില പ്രത്യേകതരം ആളുകൾ അവരുടെ സ്വാർത്ഥ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കായി നാം മുറിപ്പെടുവാൻ സാധ്യതയുള്ളപ്പോൾ നമ്മെ മുതലെടുക്കുമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ. നിങ്ങളുടെ മുറിവേൽക്കപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയിൽ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന വേറെയും ചിലരുണ്ട്, എന്നാൽ അത് വ്യത്യസ്ത രീതിയിലായിരിക്കും. ഇത്തരക്കാർ നിങ്ങൾ താഴുമ്പോൾ നിങ്ങളെ തട്ടിവിഴ്ത്തും - അതു ശിമെയി ദാവീദിനോടു ചെയ്തതുപോലെയാണ്. നിങ്ങൾ വേദനിക്കുമ്പോൾ വേദന മാറ്റുന്നതിനുപകരം ആളുകൾ വേദന കൂട്ടുന്നത് പ്രയാസമുണ്ടാക്കുന്നു! ആക്രമണം ന്യായീകരിക്കാൻ പറ്റാത്ത താകുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ച് വേദന തോന്നും - ശിമെയിയുടേതുപോലെ.

ദാവീദിനോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന, അബീശായി, രാജാവിനോടു ചോദിച്ചു, “ഞാൻ ... അവന്റെ തല ചേരദിച്ചുകളയട്ടെ” (16:9)! ഞാനായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷെ പറയും, “അത് നല്ലൊരു ആശയമാണ്! അവന്റെ കല്ലുകളിൽ നിന്ന് എന്റെ തലക്കു ഏറ്റു കിട്ടുകയും, അവന്റെ ശബ്ദം എന്റെ കാതുകളിൽ പ്രതിധാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തിരിച്ചടിക്കുക!” ആളുകൾ നമ്മുടെ മുറിവുകളിലും ചതവുകളിലും കുത്തുമ്പോൾ, നാം തിരിച്ചടിക്കണമെന്നു പരീക്ഷിക്കപ്പെടും. എങ്ങനെയായാലും, ദാവീദ്, നിഷേധരൂപത്തിൽ തലയാട്ടി പറഞ്ഞു,¹⁴

... അവൻ ശപിക്കയും, യഹോവ അവനോടു, “ദാവീദിനെ ശപിക്ക,”

എന്നു കല്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ, പിന്നെ “നീ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു എന്തു” എന്നു ആർ ചോദിക്കും? ... എന്റെ ഉദരത്തിൽ നിന്നു, പുറപ്പെട്ട മകൻ എന്നിങ്ങനെ പ്രാണഹാനി വരുത്തുവാൻ നോക്കുന്നു; എങ്കിൽ ഈ ബെന്യാമീനൻ ചെയ്യുന്നതു ആശ്ചര്യമോ? അവനെ വിടുവിൻ അവൻ ശപിക്കട്ടെ, യഹോവ അവനോടു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ യഹോവ എന്റെ സങ്കടം നോക്കി ഇന്നത്തെ ഇവന്റെ ശാപത്തിനു പകരം എന്നിക്കു അനുഗ്രഹം നല്കും (16:10-12).

വീണ്ടും കർത്താവിന്റെ ബാലശിക്ഷ ദാവീദ് കൃപയോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുന്നത് എങ്ങനെയെന്നു നാം കാണുന്നു. ശിമെയിയുടെ പ്രവർത്തികളിൽ കർത്താവിന്റെ കരം ഉണ്ടാവാം എന്ന് അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതികളും ഉദ്ദേശങ്ങളും മനസിലാക്കുന്നുണ്ടെന്നും അറിയുന്നുണ്ടെന്നും അവൻ നടിച്ചില്ല. “കർത്താവ് അവനോടു പറഞ്ഞുവെങ്കിൽ” എന്നും “ഒരുപക്ഷെ കർത്താവു എന്റെ കഷ്ടത കാണും” എന്നും, അവൻ ലളിതമായി പറഞ്ഞു. (എഫെസ്യൻ 3:12) ഏറ്റവും മുഖ്യമായി, ശിമെയിയുടെ കുറ്റപ്പെടുത്തലിനോടു ദാവീദ് കൃപയോടെ കീഴടങ്ങി. അത്തരം കുറ്റപ്പെടുത്തൽ തന്റെ പാപത്തിന്റെ മറ്റൊരു അനന്തരഫലമായിരിക്കാനുള്ള സാധ്യതയെ അവൻ കണ്ടു.

കർത്താവു നമ്മെ ബാലശിക്ഷ കഴിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ മുറിവേൽക്കുവാനുള്ള സാധ്യതയെ കുറിച്ചു നാം ബോധവാന്മാരാകയും പകരംവീട്ടുവാനുള്ള പരീക്ഷണം ഒഴിവാക്കുകയും വേണം. നമ്മുടെ പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഒരു ഉദ്ദേശം നമ്മെ പരീക്ഷിക്കുവാനാണെന്ന് നാം ഓർക്കണം; ആ പരീക്ഷണത്തെ ദൈവസഹായത്താൽ നമുക്ക് അതിജീവിക്കുവാൻ കഴിയും; അങ്ങനെ, ആ പരീക്ഷണത്തെ വിജയകരമായി നമ്മൾ അതിജീവിച്ചാൽ, നാം നല്ല ആളുകളാകും. അതുകൊണ്ട്, ദൈവം ദാവീദിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ചെയ്തതുപോലെ, നാം ശാന്തരായി ദൈവത്തിന് പ്രവർത്തിപ്പാൻ അവസരം കൊടുക്കുക.

ദൈവം അവനെ സഹായിച്ചു (16:15-17:23)

16:15-ൽ രംഗം വീണ്ടും യെരൂശലേമിലേക്കു തിരിയുന്നു. അബ്ശാലോം നഗരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ വലിയ ആവേശം അലതല്ലി, അവനു ചുറ്റും ഹെബ്രോണിൽ¹⁵ നിന്ന് അവനെ അനുഗമിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരും സൈന്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

അബ്ശാലോം അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ, അർബുനായ ഹുശായി ഉച്ചത്തിൽ വിളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി, “രാജാവ് ദീർഘായുസ്സോടെ ഇരിക്കട്ടെ! രാജാവ് ദീർഘായുസ്സോടെ ഇരിക്കട്ടെ!” (16:16). ദാവീദ് യെരൂശലേമിലേക്കു പോകുവാൻ പറഞ്ഞ സ്നേഹിതന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ഹുശായി. ഹുശായിയുടെ വാക്കുകൾ വ്യക്തമായിരുന്നില്ല (അവ ഒരുപക്ഷെ അപ്പോഴും രാജാവായിരുന്ന, ദാവീദിനെ ആയിരിക്കാം സൂചിപ്പിച്ചത്). അബ്ശാലോമിനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തി, എന്നാൽ അവനിൽ സംശയമുണ്ടായി. ഹുശായിയുടെ കൂടുതൽ ദയർത്ഥമുള്ള വാക്കുകൾ അവന്റെ സംശയം കുറച്ചു: “അങ്ങനെയല്ല, യഹോവയും ഈ ജനവും യിസ്രായേല്യർ ഒക്കെയും, ആരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നുവോ, അവനുള്ളവൻ ആകുന്നു ഞാൻ, അവന്റെ പക്ഷത്തിൽ ഞാനിരിക്കും” (16:18). ആ വാക്കുകൾ അബ്ശാലോമിനെ കുറിച്ചായിരിക്കയില്ല കാരണം യഹോവ അവനെ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടില്ല; മറിച്ച്, അവ യോജിക്കുന്നത് ദാവീദിനാണ്.

സ്പഷ്ടമായും, അവർ അബ്ശാലോമിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയും, ആ യുവ മത്സരി രാജധാനിയിലേക്ക് നടന്നടക്കുകയും ചെയ്തു.

അടുത്തു എന്തുചെയ്യണമെന്ന് അബ്ശാലോമിന് തീർച്ചയില്ലായിരുന്നു. ദാവീദിന്റെ മുൻ ഉപദേശ്ടാവായ, അഹീമോഫെൽ, അബ്ശാലോമിനോടു അവനു അപ്പനോടു ഭയമില്ല എന്നും അപ്പനുമായുള്ള ബന്ധം¹⁶ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നും കാണിക്കുവാൻ അവന്റെ അപ്പന്റെ വെപ്പാടികളുടെ അടുത്തേക്കു പോകുവാനാണ് ആദ്യം ഉപദേശിച്ചത്. പിന്നെ, സമയം പാഴാക്കാതെ ദാവീദിന്റെ നേർക്കുപോകുക എന്ന് അബ്ശാലോമിനോടു അഹീമോഫെൽ ഉപദേശിച്ചു - ദാവീദ് വീണിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവന് പ്രഹരം ഏൽപ്പിക്കുവാനാണ് പറഞ്ഞത്:

ഞാൻ പന്തീരായിരം പേരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു പുറപ്പെട്ടു ഇന്നു രാത്രി തന്നെ ദാവീദിനെ പിന്തുടരട്ടെ. ക്ഷീണിച്ചും അധൈര്യപ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്ന അവനെ ഞാൻ ആക്രമിച്ചു ഭ്രമിപ്പിക്കും അപ്പോൾ അവനോടുകൂടെയുള്ള ജനമൊക്കെയും ഓടിപ്പോകും. ഞാൻ രാജാവിനെ¹⁷ മാത്രം വെട്ടിക്കളയും, പിന്നെ ഞാൻ സകലജനത്തെയും നിന്റെ അടുക്കൽ മടക്കിവരുത്തും; ... സകലജനവും സമാധാനത്തോടെ ഇരിക്കും (17:1-3).

അഹീമോഫെലിന്റെ ഉപദേശമായ അവന്റെ അപ്പന്റെ വെപ്പാടികളുടെ അടുത്തേക്കു പോക എന്നത് പൈശാചികമായിരുന്നു,¹⁸ എന്നാൽ ഈ ഉപദേശം വളരെ നന്നായിരുന്നു.¹⁹ അബ്ശാലോം അതു പിൻപറ്റിയിരുന്നുവെങ്കിൽ, വിജയം പെട്ടെന്ന് തീർച്ചയായി സംഭവിക്കുമായിരുന്നു. എങ്ങനെയായാലും, ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ, അഹീമോഫെലിന്റെ ആലോചന തടസ്സപ്പെടുത്തുക എന്ന പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തിന് ഹുശായി യെരൂശലേമിൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. തനിക്കു രണ്ടാമത് ഒരഭിപ്രായം ആവശ്യമാണെന്നു അബ്ശാലോം തീരുമാനിച്ചു ഹുശായിയുടെ അടുക്കലേക്ക് ആളയച്ചു.

അഹീമോഫെലിന്റെ പദ്ധതി അബ്ശാലോം പറഞ്ഞപ്പോൾ, അതു പ്രായോഗികമല്ല എന്ന രീതിയിൽ ഹുശായി തലകുലുക്കി അതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ഉള്ളതിനു മൂന്നു കാരണങ്ങൾ നിരത്തി: (1) ദാവീദിന്റെയും അവന്റെ പ്രത്യേക സൈന്യത്തിന്റെയും എതിർക്കുന്ന ശക്തിയെ അതു കുറച്ചു കാണിച്ചു. “അവർ വീരന്മാരായ പുരുഷന്മാരും ... കുട്ടികൾ കവർന്നുപോയ കരടിയെപ്പോലെ, ഉഗ്രമാനസന്മാരും ആകുന്നു” (17:8). (2) അത് ദാവീദിന്റെ ദീർഘവീക്ഷണത്തെ വിലകുറച്ചു കാണുന്നതായിരുന്നു. ദാവീദ് പാളയത്തിലായിരുന്നില്ല, എന്നാൽ ഒരു ഗൃഹയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു (17:9). അതുകൊണ്ട്, അവർ ദാവീദിന്റെ സംഘത്തിൽ വീണപ്പോൾ, ദാവീദു തന്നെ കെണിയിൽ നിന്നു സ്വയം രക്ഷപ്പെട്ടു. (3) അത് ദാവീദിന്റെ സൈനിക മികവിനെ വിലകുറച്ചു കാണുന്നതായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, ഹുശായി പറഞ്ഞതു, “ദാവീദിന്റെ ആളുകൾ നമ്മെ ആക്രമിക്കുവാൻ ഒളിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇപ്പോൾ അവർക്കു പുറകേ നാം പോയാൽ, നമ്മെ അവർ പരാജയപ്പെടുത്തും - നമ്മുടെ പ്രയത്നത്തിന് ഫലം ഇല്ലാതാകും” (17:9, 10).

ഹുശായി പറഞ്ഞതിൽ സത്യത്തിന്റെ ഒരു കണിക പോലും ഇല്ലായിരുന്നു. അടിയേൽക്കപ്പെട്ട ദാവീദ് വിറച്ചുകൊണ്ട് യോർദ്ദാനരികിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അവന്റെ മനസ്സിൽ നിന്ന് സൈനിക തന്ത്രമെല്ലാം പൊയ്പ്പോയിരുന്നു.

ന്നു. അവൻ പ്രതികാര മനോഭാവമുള്ള ഒരു പെൺ-കുരടി ആയിരുന്നില്ല; അവൻ ചാട്ടയടി ഏൽക്കപ്പെട്ട നായ് ആയിരുന്നു. എങ്ങനെയായാലും, ദാവീദിന്റെ ബഹുമതി, അബ്ശാലോമിന്റെയും അവന്റെ യുദ്ധ വീരന്മാരുടേയും മനസ്സിൽ ചോദ്യം ഉയർത്തി.

ഹുശായി മറ്റൊരു പദ്ധതിക്കു രൂപം കൊടുത്തു. രാജ്യത്തുനിന്നെല്ലാം കഴിയുന്നതും വലിയ സൈന്യത്തെ ഒന്നിച്ചു ചേർക്കണമെന്ന് അവൻ അബ്ശാലോമിനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. പിന്നെ അബ്ശാലോം തന്നെ സൈന്യത്തെ²⁰ നയിക്കേണം, അങ്ങനെ വിജയം അവന്റേതുമാത്രമെന്നു ജനങ്ങൾ അറിയും. അവർ അങ്ങനെ ചെയ്താൽ, അവർ ദാവീദിനെയും അവന്റെ ആളുകളെയും ഉന്മൂലനാശം വരുത്തും! താൻ തിരിച്ചു യെരൂശലേമിലേക്കു വിജയ പ്രദക്ഷിണം നടത്തുന്നത് അബ്ശാലോമിനു കാണുവാൻ കഴിയുന്ന രീതിയിൽ വ്യക്തമായിരുന്നു ദാവീദിന്റെ പരാജയത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഹുശായിയുടെ ചിത്രീകരണം! അവനും അവന്റെ ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരും പറഞ്ഞു, “അഹീമോഫെലിന്റെ ആലോചനയെക്കാൾ അർദ്ധനായ ഹുശായിയുടെ ആലോചന നല്ലതു” (17:14). അങ്ങനെ, അഹീമോഫെലിന്റെ ആലോചന അബദ്ധമാക്കേണമേ എന്ന ദാവീദിന്റെ പ്രാർത്ഥനക്കു മറുപടി ലഭിച്ചു.

തന്റെ ഉപദേശം തൃപ്തിപ്പെടു എന്ന് അഹീമോഫെൽ കണ്ടപ്പോൾ, ആ വൃദ്ധൻ കഴുതപ്പുറത്തു കയറി, വീട്ടിലേക്ക് ചെന്ന്, കാര്യങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തുകയും, തന്നത്താൻ മരിക്കുകയും ചെയ്തു (17:23).²¹

ഹുശായി കുറച്ചു സമയം ദാവീദിനുവേണ്ടി ചെലവാക്കി, എന്നാൽ അബ്ശാലോം തന്റെ മനസ്സുമാറ്റി തന്റെ അപ്പന്റെ ശേഷം ഉടനെ വാഴ്ച്ച തുടങ്ങുമെന്നു ഹുശായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഹുശായി രഹസ്യത്തിൽ ചെന്നു പുരോഹിതന്മാരായ സാദോക്കിനോടും അബ്യാഥാരിനോടും പറഞ്ഞു, “ആകയാൽ, നിങ്ങൾ വേഗത്തിൽ ആളയച്ചു, ‘ഈ രാത്രി മരുഭൂമിയിലേക്കുള്ള കടവിങ്കൽ പാർക്കരുത്, രാജാവിനും കൂടെയുള്ള സകലജനത്തിനും നാശം വരാതിരിക്കേണ്ടതിന്നു, ഏതുവിധേനയും അക്കരെ [യോർദ്ദാൻ] കടന്നുപോകേണം’ എന്നു, ദാവീദിനെ അറിയിപ്പിൻ എന്നു പറഞ്ഞു” (17:16).

ഒരു ബാല്യക്കാരി മുഖാന്തരം സാദോക്കും അബ്യാഥാരും അവരുടെ മക്കളായ, യോനാഥാനും അഹീമാസിനും²² സന്ദേശം എത്തിച്ചു. ആ രണ്ടു യുവാക്കൾ ദാവീദിനോടു പറയുവാൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ പിടിക്കപ്പെട്ടു, എന്നാൽ ഒരു പുരുഷന്റെയും അവന്റെ ഭാര്യയുടെയും²³ സഹായത്താൽ അവർ ഒരു കിണറ്റിൽ ഒളിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ രക്ഷപ്പെടുവാനും ദാവീദിനോടു വാർത്ത അറിയിക്കുവാനും സാധിച്ചു. രാത്രി നദി കടന്നുപോകാൻ അപകടകരമായിരുന്നു, എന്നാൽ ഉടനെ തന്നെ ദാവീദും അവന്റെ സംഘവും നദിയിലിറങ്ങി നടന്നു. “നേരം വെളുക്കുമ്പോഴേക്കു യോർദ്ദാൻ കടക്കാതെ ഒരുത്തൻ പോലും ശേഷിച്ചില്ല” (17:22).

ആ സന്ദർഭത്തിൽ ദാവീദിന്റെ ജീവൻ സംരക്ഷിക്കുവാൻ ഉത്തരവാദികളായ ഒരു സംഘം ആളുകളെ ശ്രദ്ധിക്കുക: ഹുശായി - സാദോക്കും അബ്യാഥാരും - ഒരു ബാല്യക്കാരി പെൺകുട്ടി - യോനാഥാനും അഹീമാസും - ബഹുരീതിലുള്ള ഒരു പുരുഷനും അവന്റെ ഭാര്യയും. ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നത് അത്ഭുതകരമായിട്ടാണ്! അത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ നിമിത്തം ആയിരിക്കാം ദാവീദ് ഇങ്ങനെ എഴുതിയത്: “സ്തുത്യനായ യഹോവയെ, ഞാൻ വിളിച്ചപേക്ഷിക്കയും, എന്റെ ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കയും ചെയ്യും” (സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 18:3; എഫെസിസ് മെമൻ).²⁴

കർത്താവു ദാവീദിനെ സഹായിച്ചത് അവസാനിപ്പിച്ചില്ല: ദാവീദും അവന്റെ സംഘവും യോർദ്ദാന്റെ കിഴക്കേ തീരത്തു സുരക്ഷിതമായപ്പോൾ, അവർ വടക്കോട്ടു മഹനയീമിലേക്ക് സഞ്ചരിച്ചു. മഹനയീം ഈശ്-ബോശെത്ത് തന്റെ തലസ്ഥാനമായി ഉപയോഗിച്ചു പട്ടണമായിരുന്നു. മഹനയീമിൽ, മൂന്നു പേർ സാധനങ്ങളുമായി ദാവീദിന്റെ അടുക്കൽ വന്നിരുന്നു. അവരുടെ പേരുകൾ, ഈ പാഠത്തിലുള്ള മറ്റു പല പേരുകൾ പോലെ, ബൈബിൾ-വായനക്കാരുടെ ദുഃസ്വപ്നമാണ്: “അമ്മോന്യരുടെ രബ്യയിൽനിന്നു നാഹാശിന്റെ മകൻ ശോബി, ലോ-ദെബാരിൽനിന്നു അമ്മീയേലിന്റെ മകൻ മാവീർ, രോലെലീമിൽനിന്നു ഗിലെയാദ്യൻ ബർസില്ലായി” (17:27). അവർ “കിടക്കകളും, കിണ്ണങ്ങളും, മൺപാത്രങ്ങളും, ദാവീദിനും കൂടെയുള്ള ജനത്തിനും ഭക്ഷിപ്പാൻ കോതമ്പു, യവം, മാവു, മലർ, അമരക്ക, പയർ, പരിപ്പു, തേൻ, വെണ്ണ, ആടു, പശുവിൻ പാൽക്കട്ട, എന്നിവയും കൊണ്ടുവന്നു, ... ‘ജനം മരുഭൂമിയിൽ വിശന്നും ദാഹിച്ചും ഇരിക്കുമല്ലോ’ എന്നു അവർ പറഞ്ഞു” (17:28, 29).

ദാവീദിന്റെ സഹായത്തിനായി എത്തിയവർ പലതരം ആളുകളായിരുന്നു. ശോബി ഒരു അമ്മോന്യനും, നാഹാശിന്റെ മകനും - ദാവീദിന്റെ ദൂതന്മാരെ പരിഹസിച്ച അമ്മോന്യ രാജാവിന്റെ ഒരു സഹോദരനുമായിരുന്നു. മാവീർ, വടക്കുള്ള ലോ-ദെബാരിൽ നിന്നുള്ളവനായിരുന്നു. അവനായിരുന്നു മെഫീബോശെത്തിനെ വളർത്തിയത്. (സീബാ മെഫീബോശെത്തിന്റെ സിംഹാസനം കൈവശപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ലക്ഷ്യത്തെ കുറിച്ചു കള്ളം പറയുവാനുള്ള മറ്റൊരു കാരണം മാവീറിന്റെ ദാവീദിനോടുള്ള ഔദാര്യം ആണ് എന്നാണ് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. മെഫീബോശെത്ത് ഗുഡ്ഗോലോചന നടത്തിയെങ്കിൽ, അതിന്റെ പിന്നിൽ ഒരുപക്ഷേ മാവീറും ഉണ്ടായിരുന്നേക്കാം.) മൂന്നാമത്തെ സഹായി, ബർസില്ലായി, ഗിലെയാദിലെ മഹനയീമിനടുത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു ധനികനും വ്യഭാജനമായ ഗോത്രമുഖ്യനായിരുന്നു.

ആ പുരുഷന്മാർ സഹായങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ, നാം വീണ്ടും കാണുന്നത് ദാവീദിനു വേദനിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ അവനോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്, കൂടാതെ ദാവീദിന്റെ ദയയുള്ള പെരുമാറ്റങ്ങൾ അവനിലേക്ക് തിരിച്ചുവരുന്നതും നാം കണ്ടു. എങ്ങനെയായാലും, ഞാൻ ഊന്നി പറയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്, ആ എല്ലാ സ്നേഹിതന്മാരിലും കൂടെ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു എന്നത്രെ. ദൈവം നമ്മെ ശിക്ഷിക്കുമ്പോൾ പോലും നമ്മെ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല.

**അവന്റെ ഹൃദയം നൂറുങ്ങി
(17:24-26; 18:1-33)**

ദൈവം ദാവീദിന് മറ്റു ചിലതുകൂടെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്: തന്നെ പ്രതിരോധിക്കുവാൻ അവൻ ദാവീദിന് ഒരു സൈന്യത്തെ നൽകി. ദാവീദ് യെരൂശലേം വിട്ടപ്പോൾ ഏതാണ്ട് അറുന്നൂറു പടയാളികൾ മാത്രം അവനോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്ങനെയായാലും, അദ്ധ്യായം 18 നാം വായിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോൾ, ദാവീദു തന്റെ സൈന്യത്തിനു “സഹസ്രാധിപന്മാരെയും ശതാധിപന്മാരെയും” നിയമിച്ചു എന്നു കാണാം (വാ. 1).²⁵ ദാവീദിനു മൂന്നു സൈന്യാധിപന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും (വാ. 2), “ആയിരക്കണക്കിനു” എന്ന വാക്കിൽ ചുരുങ്ങിയത് രണ്ടായിരം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടും, ദാവീദിന്റെ അറുന്നൂറു പേർ പെരുകി ആറായിരമോ - ഒരുപക്ഷേ അതിൽ കൂടുതലോ ആയിരിക്കാം!

²⁶ അബ്ശാലോം തന്റെ സൈന്യത്തെ ഒന്നിച്ചു ചേർത്തപ്പോൾ, അപ്പോൾ തന്നെ പലരും അതുപേക്ഷിച്ചു ദാവീദിന്റെ അടുക്കലേക്കുവന്നു.

എങ്ങനെയായാലും, അവസാനം, അബ്ശാലോമിന്റെ വലിയ സൈന്യം യോർദ്ദാൻ കടന്നു മഹാനയീമിൽ²⁷ നിന്നു അധികം ദൂരെയല്ലാതെ, ഗിലെയ ദിൽ പാളയം അടിച്ചു.

ഏറ്റുമുട്ടലിന്റെ സമയമായിരുന്നു അത്. ദാവീദ് തന്റെ സംഘത്തോടു പറഞ്ഞു, “ഞാനും യുദ്ധത്തിനു തീർച്ചയായും നിങ്ങളോടുകൂടെ പോരും” (18:2). അവർ മറുപടി പറഞ്ഞു, “നീ വരേണ്ട; ഞങ്ങൾ തോറ്റോടി എന്നു വരികിൽ, ഞങ്ങളുടെ കാര്യം ആരും ഗണ്യമാക്കുകയില്ല, ഞങ്ങളിൽ പാതിപേർ പട്ടു പോയി എന്നു വരികിലും, അതാരും ഗണ്യമാക്കുകയില്ല. നീയോ ഞങ്ങളിൽ പതിനായിരം പേർക്കു തുല്യൻ;²⁸ ആകയാൽ നീ പട്ടണത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു സഹായം ചെയ്യുന്നതു നല്ലതു എന്നു പറഞ്ഞു²⁹” (18:3).

ദാവീദിന്റെ മറുപടി ശ്രദ്ധിക്കുക: “നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നതു ഞാൻ ചെയ്യും” (18:4). ദാവീദിന് അവന്റെ ആത്മ-വിശ്വാസവും പ്രയത്നവും അധികവും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കാം, എന്നാൽ അച്ഛക്കത്താൽ അവൻ ചിലത് നേടി: അവൻ ക്ഷമയും താഴ്മയും ഉള്ളവനായി.

വേദനയ്ക്കു ചിന്തയെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. നിങ്ങൾ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവരുടെ ഉപദേശത്തോടു നിങ്ങൾ സ്നേഹത്തോടും തുറന്ന സമീപനത്തോടും ഇടപെടണം കാരണം അവർക്ക് നിങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി കാര്യങ്ങൾ കാണുവാൻ കഴിയും.

സൈന്യം കടന്നുപോയപ്പോൾ, ദാവീദ് അപേക്ഷിച്ചു, “എന്റെ നിമിത്തം അബ്ശാലോം കുമാരനോടു ദയ കാണിക്കണം” (18:5). അബ്ശാലോമിന്റെ യുദ്ധ പദ്ധതി വളരെ നിസ്സാരമായിരുന്നു: “എന്റെ അപ്പനെ കൊല്ലുക; മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യം നോക്കണ്ട.” ദാവീദിന്റെ യുദ്ധ പദ്ധതി വളരെ നിസ്സാരമായിരുന്നു: “എന്റെ മകനെ കൊല്ലരുത്; മറ്റുള്ളവരെ കാര്യമാക്കണ്ട” എന്നായിരുന്നു.

അബ്ശാലോമിന്റെ സൈന്യത്തിന്³⁰ യുദ്ധം ഒരു വിപത്ത് ആയിരുന്നു. വൃക്ഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഗിലെയദിലെ³¹ കുന്നുകളായിരുന്നു അവന്റെ വീഴ്ചക്കു കാരണമായത്. പരുക്കൻ പ്രതലങ്ങളിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ മികവുണ്ടായിരുന്ന, ദാവീദിന്റെ ആളുകൾ, അബ്ശാലോമിന്റെ ആളുകളെ കൊടും വനത്തിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുന്നതുവരെ പലയിടത്തേക്കും ചിതറി ഓടിച്ചു. അവർ ഓരോരുത്തരായി,³² എളുപ്പത്തിൽ ചിതറി പോവുകയും, ഇരുപതിനായിരം പേർ മരിച്ചുവീഴുകയും³³ ചെയ്തു.

മഹാനയീമിൽ കാത്തിരിക്കുന്ന, ദാവീദിന്, നഷ്ടങ്ങൾ പ്രശ്നമല്ലായിരുന്നു, ആരു ജയിക്കും എന്നതു പോലും അവൻ കാര്യമാക്കിയില്ല. അവൻ കാര്യമാക്കിയത് അവന്റെ ബാലനെ കുറിച്ചുമാത്രമായിരുന്നു. അഹീമാസ് ഓടി പട്ടണത്തിലേക്കു വന്നു. അഹീമാസ് സാദോക്ക് പുരോഹിതന്റെ മകനായിരുന്നു - യോർദ്ദാനിൽ വെച്ച് ദാവീദിന്റെ അടുക്കലേക്ക് വർത്തമാനം കൊണ്ടുവന്ന ചെറുപ്പക്കാരിൽ ഒരുവനായിരുന്നു അവൻ. ദാവീദ് വിചാരിച്ചത് അവൻ നല്ല വാർത്തയുമായിട്ടാണ് വരുന്നതെന്നാണ് (അതിനു കാരണം ആ പരാജയം *നിരവധി* പുരുഷന്മാരെ പട്ടണത്തിലെ സുരക്ഷിത സ്ഥാനത്തേക്കു പിൻവാങ്ങുവാൻ ഇടയാക്കിയതാകാം). അഹീമാസ് അപ്പോൾ പറഞ്ഞു, “എല്ലാം ശുഭമായിരിക്കുന്നു” (18:28). അഹീമാസിനോടു ചേർന്ന് ഒരു കൂശ്യനുണ്ടായിരുന്നു.³⁴ “അബ്ശാലോം കുമാരൻ സുഖമായിരിക്കുന്നുവോ?” എന്നു

ദാവീദ് ചോദിച്ചപ്പോൾ, കുശ്യൻ മറുപടി പറഞ്ഞു, “യജമാനനായ രാജാവിന്റെ ശത്രുക്കളും, നിന്നോടു ദോഷം ചെയ്യാൻ എഴുന്നേൽക്കുന്ന എല്ലാവരും, ആ കുമാരനെപ്പോലെ ആകട്ടെ!” (18:32).

ഉടനെ രാജാവു നടുങ്ങി പടിപ്പുര മാളികയിൽ കയറി കരഞ്ഞു. “എന്റെ മകനേ അബ്ശാലോമേ, എന്റെ മകനേ, എന്റെ മകനേ അബ്ശാലോമേ! ഞാൻ നിനക്കു പകരം മരിച്ചെങ്കിൽ കൊള്ളായിരുന്നു, അബ്ശാലോമേ, എന്റെ മകനേ, എന്റെ മകനേ!” എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു, കരഞ്ഞും കൊണ്ടു നടന്നു (18:33).

നിന്റെ മകൻ നീ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ആയെന്നു വരികയില്ല. അവന്റെ ജീവിത ശൈലി നിങ്ങളുടെ പ്രാണനെ വേദനിപ്പിച്ചു കൊണ്ട്. എന്തുതന്നെ സംഭവിച്ചാലും, അവനിപ്പോഴും നിന്റെ മകനാണ്, അതുകൊണ്ട് അവന്മേൽ അപകടം വരുമ്പോൾ നീ അവനെ ഓർത്തു കരയും.

അച്ചടക്കത്തെ ദുഃഖവുമായി വേർപെടുത്താനാവാത്തവിധം ബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മരിക്കുവാൻ പോലും മടിയില്ലാത്ത സ്നേഹിതന്മാർ നിങ്ങൾക്കുചുറ്റും ഉണ്ടായിരിക്കാം. ദൈവം നിങ്ങളോടൊപ്പം ഉണ്ടെന്നും അവൻ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നു എന്നും നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ പോലും കണ്ണുനീർ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. അപ്പോഴും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം നൂറുങ്ങുക തന്നെ ചെയ്യും. അച്ചടക്കത്തെയും വേദനയെയും വേർപെടുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല. “ഓരോരുത്തൻ അവനവന്റെ ഭാരം [അല്ലെങ്കിൽ ചുമട്; കെജെവി] ചുമക്കേണ്ടതാകുന്നു” (ഗലാത്യർ 6:5).

**യോവാബ് അവനെ ശാസിച്ചു
(19:1-8)**

നമ്മെ ശിക്ഷിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു വേദന ഉണ്ടാകുമെന്ന കാര്യം നിഷേധിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല എന്നു ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞുവെല്ലാം. സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ ഭാഗമായുള്ളതാണ് നമ്മുടെ ആരോഗ്യകരമായ വികാരപ്രകടനം. കൂടാതെ നാം നമ്മോടുതന്നെ അമിതമായി ആസക്തരാകാറുണ്ടെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞുവെല്ലാം. അമിതമായ ആസക്തി ആരോഗ്യകരമല്ല. അതു നമ്മെ ബലഹീനരാക്കി നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ളവരെ നിരാശപ്പെടുത്തും. ദാവീദ് തന്നിൽ തന്നെ അത്യാസക്തി ഉള്ളവനായിരുന്നു.

ദാവീദ് തകർന്നവനായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അബ്ശാലോമിനെ ഓർത്തുമാത്രമല്ല അവൻ കരഞ്ഞത്, തനിക്കു എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നു കരുതി തന്നെ ഓർത്തുമായിരുന്നു. എങ്ങനെയായാലും, അവന്റെ ദുഃഖം, യുക്തിരഹിതമായ ഒന്നായിരുന്നു. അവന്റെ സിംഹാസനവും അവന്റെ മകനും രക്ഷപ്പെടുവാൻ ഒരു രീതിയിലും സാധ്യത ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൂടാതെ, അവന്റെ പരസ്യമായ വേദപ്രകടനം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു അവൻ അവന്റെ വേദനയെ കുറിച്ചു മാത്രം ചിന്തിച്ചു എന്നും മറ്റുള്ളവരെ കുറിച്ചു കരുതിയില്ല എന്നുമാണ്. അവനു മാത്രമായിരുന്നില്ല പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെ വേർപാട് അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നത്. യുദ്ധങ്ങളിൽ ചുരുങ്ങിയത് ഇരുപതിനായിരം പേരെങ്കിലും മരിച്ചു വീണിട്ടുണ്ട്. ആയിരക്കണക്കിനു ആളുകൾക്ക് തങ്ങളുടെ മക്കൾ, കൊച്ചുമക്കൾ, ഭർത്താക്കന്മാർ, പിതാക്കന്മാർ, സഹോദരന്മാർ നഷ്ടം

പ്പെട്ട വേദന അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്.

മുന്യ, മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതായിരുന്നു അവന്റെ ശക്തമായ ഒരു പോയിന്റ്. ഇപ്പോൾ, അബ്ശാലോം നഷ്ടമായ ദുഃഖത്താൽ പൊതിഞ്ഞു, അവന്റെ കാഴ്ചക്കു മങ്ങലേറ്റു.

എന്നാൽ “രാജാവു തന്റെ മകനെക്കുറിച്ചു വ്യസനിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നു, ആ ദിവസം ജനം കേട്ടതുകൊണ്ടു, അന്നത്തേ ജയം ജനത്തിന്നൊക്കെയും ദുഃഖമായതീർന്നു. ആകയാൽ യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റിട്ടു നാണിച്ചു ഒളിച്ചുവരുംപോലെ, ജനം അന്നു പട്ടണത്തിലേക്കു ഒളിച്ചു കടന്നു (19:2, 3).

ദാവീദിന്റെ ദുഃഖം അവനെ അനുഗമിച്ച എല്ലാവരിലും നിഴലിട്ടിരുന്നു.

നയതന്ത്രപ്രതിനിധിയായിരുന്ന, യോവാബ് ഒരിക്കലും ദാവീദിനെ³⁵ ശാസിച്ചില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, 19:5-7-ൽ, അവൻ പറഞ്ഞതു, “നിന്റെ ആളുകൾ അവരുടെ ജീവൻ നിനക്കുവേണ്ടി ത്യജിച്ചു, നീ അവരെ ജയിച്ചു എന്നതിനുപകരം നഷ്ടപ്പെട്ടവരായി തോന്നിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അബ്ശാലോം ജീവിച്ചിരിക്കുകയും, അവർ എല്ലാവരും മരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ നിനക്കു നല്ല പ്രസാദമാകുമായിരുന്നു എന്നു നീ വ്യക്തമാക്കി. ആകയാൽ ഇപ്പോൾ എഴുന്നേറ്റു പുറത്തു വന്നു ഭൃത്യന്മാരോടു സംസാരിക്ക! നീ പുറത്തു വരാത്ത പക്ഷം, യഹോവയാണെ ഈ രാത്രി ആരും നിന്നോടുകൂടെ താമസിക്കയില്ല. അപ്പോൾ നീ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള അനർത്ഥം എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കും!”³⁶

ആ വാക്കുകൾ കഠിനവും, വേദനിക്കുന്നതുമായിരുന്നു, എങ്കിലും അവയുടെ സത്യാവസ്ഥ അംഗീകരിക്കാതിരിക്കുവാൻ ദാവീദിനു കഴിഞ്ഞില്ല. യോവാബിന്റെ വാക്കുകൾ ദാവീദിന്റെ മനസാക്ഷിയിൽ ഉണരുവാൻ ഉള്ള വിളിയായിട്ടായിരുന്നു ഉപകരിച്ചത്.

കർത്താവു നമ്മെ ബാലശിക്ഷ കഴിക്കുമ്പോൾ, ചിലപ്പോൾ നാം കൂടുതലായി വേദനിക്കുകയും അതിനാൽ മറ്റുള്ളവരെ യുക്തിരഹിതമായി വൃണപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ കുറച്ചു സന്തോഷകരമായ വാക്കുകളാൽ നമ്മുടെ ബോധം തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരേണ്ടതിന് ശരിയായ സ്നേഹിതന്മാരെ നമുക്ക് ആവശ്യമാണ്. ആ സമയത്ത് നമുക്ക് വേദന അനുഭവപ്പെടും; അവരുടെ തുറന്ന മനോഭാവത്തോടു ഈർഷ്യയുമുണ്ടാകും; എന്നാൽ അവരാണ് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള സ്നേഹിതന്മാർ, ഒരുപക്ഷെ നമുക്കുള്ളതായ നല്ല സ്നേഹിതന്മാർ. “ശത്രുവിന്റെ ചുംബനത്തേക്കാൾ സ്നേഹിതൻ വരുത്തുന്ന മുറിവു നല്ലത്!” (സഭ്യശവാക്യങ്ങൾ 27:6; എൽബി).

ദാവീദ് തന്റെ കഠിനമായ ദുഃഖത്തിൽ നിന്ന് പുറത്തുവന്നു, അവിടെ വന്നവരോടുള്ള³⁷ തന്റെ ഉൽക്കണ്ഠ അറിയിച്ചു. ചിലരോടൊത്ത് അവൻ കരഞ്ഞു. ചിലരോടു നന്ദി പറഞ്ഞു. ചിലരോടു ചാരിതാർത്ഥ്യം അറിയിച്ചു. ഒടുവിൽ, ആളുകൾക്ക് തങ്ങളുടെ വിജയം ആഘോഷിക്കുവാൻ സാധിച്ചു.

വിലപിക്കുവാൻ ഒരു സമയം ഉണ്ട്, എന്നാൽ വീണ്ടും ജീവിതം ആരംഭിക്കുവാനും ഒരു സമയമുണ്ട് (സഭാപ്രസംഗി 3:4). നമ്മുടെ വേദന ശമിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു സമയമുണ്ട്, എന്നാൽ സ്വയം-പരിതപിച്ചു കഴിയുന്നതിൽ നിന്നു പുറത്തു വന്നു മറ്റുള്ളവരുടെ വേദന ശമിപ്പിക്കുവാനും ഒരു സമയമുണ്ട്.

**അവൻ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു
(19:8-20:26)**

പ്രക്ഷോഭം ഏതാനും ആഴ്ചകളായി നീണ്ടുനിന്നു. ആളുകൾ തമ്മിലുള്ള കലഹം കുറച്ചു സമയത്തിനുള്ളിൽ അവസാനിച്ചു. അതിനർത്ഥം എല്ലാം പഴയതുപോലെ ആയി എന്നല്ല. ഭിന്നിപ്പിന്റെ അനന്തരഫലം ആദ്യം ഉണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതലുണ്ടാക്കാം. അദ്ധ്യായം 19-ന്റെ അവസാനഭാഗത്ത്, ദാവീദ് ദേശത്ത് സമാധാനം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചത്, കഴിഞ്ഞതിനെ മറന്നുകൊണ്ടുള്ള മാതൃകയെ മുൻനിർത്തിയാണ്.

ദാവീദ് യെരൂശലേമിലേക്കു വന്നപ്പോൾ അവൻ ചെയ്യേണ്ടതിനെയും ചെയ്യരുതാത്തതിനെയും കുറിച്ചു എഴുത്തുകാരും വ്യാഖ്യാതാക്കളും വിശദമായി വിമർശിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മൂന്നു വസ്തുതകൾ മനസിൽ സൂക്ഷിക്കുക: (1) ദാവീദ് മനസു ചിതറിയ മനുഷ്യനായിരുന്നു, അവന്റെ മനസിൽ അപ്പോഴും വേദനയും കുറ്റവുമുണ്ടായിരുന്നു. (2) ദാവീദിനു ധാരാളം തീരുമാനങ്ങൾ അപ്പോൾ തന്നെ എടുക്കേണ്ടിയിരുന്നു, അതു ചെയ്യുവാൻ എളുപ്പവുമായിരുന്നില്ല. (3) ഒരു വാക്കുതർക്കത്തിനുശേഷം നിങ്ങൾ കൂപ്പുങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, നിങ്ങൾ വിജയം ഇല്ലാത്ത ഒരു അവസ്ഥയിലാണ്. എല്ലാം കാര്യങ്ങളും പരിഗണിച്ചാൽ, സമാധാനം തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാനുള്ള ദാവീദിന്റെ ശ്രമം ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു.

18:16, 17 നിർത്തിയ സ്ഥലത്തുനിന്നു തുടങ്ങുന്നതാണ് 19:8-ന്റെ അവസാനഭാഗം. പരാജയപ്പെട്ട യിസ്രായേലുകാർ വീട്ടിൽ മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ, അവർ അബ്ശാലോമിനെ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്തസമയത്ത് സൗകര്യപൂർവ്വം മറന്നുപോയതിനെ അവസാനം ഓർമ്മിച്ചു - അതായതു അവരുടെ ശത്രുക്കളെ തോല്പിച്ചതും, അവരുടെ സമൃദ്ധിക്കുള്ള കാരണവും ദാവീദായിരുന്നു എന്ന കാര്യം. വാക്യം 10-ന്റെ അവസാനഭാഗത്തെ അവരുടെ വാക്കുകൾ രസകരമാണ്: “ആകയാൽ, രാജാവിനെ തിരികെ കൊണ്ടുവരുന്ന കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ അനങ്ങാതിരിക്കുന്നതു എന്തു?” (എഫെസിയർ 2:10) അവർ പറയുന്നതു നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നില്ലേ?

“നമ്മൾ ഈ കൂപ്പുത്തിലായതിന്റെ കുറ്റം എന്തല്ല. അതു നിന്റെ കുറ്റമാണ്!”

“നീ കളി പറയുകയായിരിക്കും. അബ്ശാലോമിന്റെ കിരീടധാരണത്തിനു നീ അവിടെ നില്ക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടതാണ്!”

“ഞാൻ അവിടെ പോയതു എന്താണ് നടക്കുന്നതെന്നു അറിയുവാനാണ്. വാസ്തവത്തിൽ, ഞാൻ അതിനെല്ലാം എതിരായിരുന്നു!”

“തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ അങ്ങനെ ആയിരുന്നേക്കാം! ഇപ്പോൾ നമുക്ക് രാജാവില്ല - എളുപ്പത്തിൽ നാം ഫെലിസ്ത്യർക്ക് ഇരയായും തീരും. ആരെങ്കിലും പോയി ദാവീദിനോടു തിരിച്ചു വരുവാൻ പറയണം.”

“ശരി, നീ പോയി വിളിക്ക്.”

“ഇല്ല, നീ തന്നെ വിളിക്ക്.”

ഉത്തരഗോത്രത്തിലെ ആ സംസാരമെല്ലാം ദാവീദിന്റെ ചെവിയിലെത്തി. എങ്ങനെയായാലും, ദാവീദിന്റെ വിചാരം അധികവും, യെഹൂദാ ഗോത്രത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. പ്രക്ഷോഭം യെഹൂദയിലെ ഹെബ്രോണിൽ മുർച്ഛിച്ചുവന്നു. അതിൽ മുഖ്യമായും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നത് യെഹൂദാ ഗോത്രത്തിൽ നിന്നുള്ളവരായിരുന്നു; അബ്ശാലോം; അവന്റെ ഉപദേശകനായിരുന്ന, അഹീഥോഫെൽ;

സൈന്യാധിപനായിരുന്ന, അമാസ എന്നിവർ ആയിരുന്നു. താൻ മടങ്ങി വരുവാൻ ക്ഷണിക്കുന്നതിനു യെഹൂദയിലെ പ്രമാണിമാരോടു മുന്നിട്ടിറങ്ങുവാൻ ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതിന്, ദാവീദ് സാദോക്കിനെയും അബ്യാഥാരിനെയും വിവരം അറിയിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ അവനോടു മൽസരിച്ചതിന്റെ പക അവൻ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നില്ല എന്നു അവരെ അറിയിപ്പാനും സാധിച്ചു.

അടുത്തതായി, യോവാബിനു³⁸ പകരം ദാവീദ് തന്റെ സൈന്യാധിപനായി അമാസയെ നിയമിച്ചു. അമാസയെ വിശ്വാസവഞ്ചന കാണിച്ചതിനു വേണമെങ്കിൽ കൊല്ലാമായിരുന്നു, എന്നാൽ ദാവീദ് തന്റെ കരുണയാൽ അവനോടു ക്ഷമിച്ചു. അവനെ സൈന്യാധിപനാക്കുന്നതിൽ കൂടി, ദാവീദ് തന്റെ സൗഹൃദം യെഹൂദയിലും (അമാസ ആ ഗോത്രത്തിൽ നിന്നായതുകൊണ്ട്) യിസ്രായേലിൽ മുഴുവനും (അമാസ യിസ്രായേൽ സൈന്യത്തെ നയിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും) വ്യാപിപ്പിച്ചു.

എതിർക്കപ്പെട്ട കക്ഷിയിൽ പെട്ടവനായിരുന്നു ദാവീദ് എങ്കിലും, എതിർപ്പുള്ളവരുമായി ഒരു ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് അവൻ മുന്നിട്ടിറങ്ങി - അത് നാം എല്ലാവരും അനുകരിക്കേണ്ട ഒരു മാതൃകയാണ്. അച്ചടക്കം വരുത്തുന്നതിന്റെ ഒരുദേശം പരിശോധിക്കലാണെന്ന് ഓർമ്മിക്കുക. നമുക്ക് പാപം ക്ഷമിക്കുവാനുള്ള ഹൃദയമുണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്നതാണ് ഒരു പരിശോധന (എഫെസ്യർ 4:31, 32). ദാവീദിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ യെഹൂദയിലുള്ളവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും, അവർ ഒന്നിച്ചു, പറഞ്ഞയച്ചത്, “നീയും നിന്റെ സകല ഭൃത്യന്മാരും, മടങ്ങിവരിക” എന്നാണ് (19:14).

ദാവീദും അവന്റെ കുടുംബവും സ്നേഹിതന്മാരും യെരൂശലേമിലേക്ക് മടങ്ങി പോകുവാൻ തുടങ്ങി. മഹാനയീമിൽ³⁹ വെച്ചു ദാവീദിനു സാധനങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന, ഗിലയാദ്യനായ ബർസില്ലായി ദാവീദിനോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ദാവീദ് നന്ദി നിറഞ്ഞവനായി തീർന്നു. അവർ യോർദ്ദാനരികിൽ എത്തിയപ്പോൾ, ദാവീദ് ആ വൃദ്ധനോട് തന്നോടുകൂടെ യെരൂശലേമിലേക്കു മടങ്ങുവാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. അതിന് ബർസില്ലായി പറഞ്ഞത് കൊട്ടാര ജീവിതത്തിന്റെ സന്തോഷവും സൗകര്യവും ആസ്വദിക്കുവാൻ കഴിയാത്തവിധം എനിക്കു പ്രായമായി എന്നാണ്. അവൻ തന്റെ മകനെ⁴⁰ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു പറഞ്ഞു, “എന്നാൽ, നിന്റെ ദാസനായ കിംഹാം ഇതാ, അവൻ യജമാനനായ രാജാവിനോടുകൂടെ പോരട്ടെ, നിനക്കു പ്രസാദമായതു അവന്നു ചെയ്തുകൊടുത്താലും” (19:37). ദാവീദ് ആ വ്യവസ്ഥ സമ്മതിക്കുകയും, തന്റെ വൃദ്ധനായ സ്നേഹിതനെ ചുംബിച്ച് അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. നിങ്ങളുടെ വിഷമത്തിൽ സഹായിച്ചവരെ മറക്കാതിരിക്കുക!

ദാവീദ് യോർദ്ദാനിൽ എത്തിയപ്പോൾ, രാജാവിനെ വീട്ടിലേക്കു സ്വാഗതം ചെയ്യുവാൻ യെഹൂദയിൽ നിന്നു വന്ന, വലിയോരുകൂട്ടം ആശ്രിതരെ അവൻ അവിടെ കണ്ടു. രാജാവിനെ കണ്ടമാത്രയിൽ അവരുടെ അത്യുച്ചത്തിലുള്ള വിളികൾ എനിക്കു കേൾക്കാം - ദാവീദിന്റെ അർദ്ധ രാത്രിയിലെ രഹസ്യത്തിലുള്ള ഓടിപ്പോക്കിനു നേരെ വിപരീതമായിരുന്നു അത്!

തങ്ങളെ കുറിച്ചു മാത്രം കരുതുന്നവരും, ആ സന്തോഷാഘോഷത്തെ മുതലെടുക്കുവാൻ മാത്രം ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുമായ കുറെ ആളുകളെയും അവൻ കണ്ടു. സിബാ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ദാവീദ് യെരൂശലേമിലേക്കു മടങ്ങി വന്നതിലും മെഫീബോശെത്തിന്റെ സംഭവത്തെ കുറിച്ചു കേട്ടതിലും അവൻ ഭയന്നിരുന്നു എന്നതിൽ സംശയമില്ല. ദാവീദിനോടുള്ള കടപ്പാട് പാലി

കുറവുള്ള ശ്രമത്തിൽ, സീബയും അവന്റെ പുത്രന്മാരും ഭൃത്യന്മാരും ദാവീദിനെയും അവന്റെ കുടുംബത്തെയും യോർദ്ദാൻ⁴¹ കടത്തിവിട്ടു.

ശിമെയി അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു - ശിമെയി, ദാവീദ് യെരൂശലേം വിട്ടു പോയപ്പോൾ അവനെ ശപിക്കുകയും കല്ലെറിയുകയും ചെയ്ത മാനസിക വിഭ്രാന്തി ഉള്ളവനായിരുന്നു. ദാവീദ് തലസ്ഥാനത്തേക്കു മടങ്ങിവരുന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ അവൻ ഭയന്ന് വിറെച്ചുപോയതായി നിങ്ങൾക്കറിയില്ലേ? ശിമെയി നദിക്കരുകിലേക്കു ഓടി കരുണക്കായി യാചിച്ചു. “അടിയൻ പാപം ചെയ്തിരിക്കുന്നു,” അവൻ കരഞ്ഞു (19:20).⁴² അവൻ ബെന്യാമീൻ ഗോത്രത്തിലുള്ള ആയിരങ്ങളാൽ അകമ്പടി സേവിച്ചുവരികയായിരുന്നു. ശിമെയി അവരോടു കൈവീശി, ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞു, “ഞങ്ങളാകട്ടെ ആദ്യം ഉത്തരഗോത്രങ്ങളിൽ നിന്നു നിന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നത്!”⁴³

സാധാരണപോലെ, അബീശായീ ശിമെയിയെ അവിടെവെച്ചു കൊല്ലുവാൻ ഒരുങ്ങി. ഏതൊരു പ്രശ്നത്തിനും അബീശായീക്ക് ഒരു പരിഹാരമേ ഉള്ളൂ. (അവൻ വലിയൊരു ഭടനായിരുന്നു, എന്നാൽ അവനെ നിങ്ങളുടെ അയൽക്കാരൻ ആക്കുവാൻ പോലും നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുകയില്ല!) വാസ്തവത്തിൽ, ദാവീദ് പറഞ്ഞു, “ഇത് രക്ത-ചൊരിച്ചിലിനുള്ള സമയമല്ല, സന്തോഷിക്കുവാനുള്ള സമയമാണ്.” അവൻ താഴ്മയോടെ അവനോടു: “നീ മരിക്കയില്ല” (19:23).⁴⁴ യോർദ്ദാനിൽ നിന്ന്, ദാവീദും അവന്റെ സംഘവും യെരൂശലേമിലേക്ക് യാത്ര തുടർന്നു. അവൻ കടന്നുപോയപ്പോൾ, അവൻ പോകുന്നവഴിയിൽ വലിയ പുരുഷാരം നിരനിരയായി നിന്നു, അത്യുച്ചത്തിൽ സന്തോഷപ്രകടനം നടത്തി എന്നതിൽ സംശയമില്ല.

രാജാവു യെരൂശലേമിനുകിൽ എത്തിയപ്പോൾ, അവനെ മെഫീബോശെൽ എതിരേറ്റു. വീടില്ലാത്തവൻ ആയിട്ടായിരുന്നു ആ യുവാവിനെ കാഴ്ചയിൽ തോന്നിയത്. “രാജാവു പോയ ദിവസം മുതൽ സമാധാനത്തോടെ മടങ്ങിവന്ന ദിവസംവരെ, അവൻ തന്റെ കാലിന്നു രക്ഷ ചെയ്കയോ, താടി ഒതുക്കുകയോ, വസ്ത്രം അലക്കിക്കയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല” (19:24). ഇത് മെഫീബോശെൽ തന്റെ അഭിനയം ആയിരുന്നില്ല; അത് വാസ്തവത്തിലുള്ള സംഭവമായിരുന്നു എന്ന് ദൈവശാസിയ എഴുത്തുകാരൻ പറയുന്നു. സിംഹാസനം തരപ്പെടുത്തുവാൻ ഗുഡ്ഗോഡ് നൽകിയ ഒരു വ്യക്തിക്ക് യോജിക്കുന്നതായിരുന്നില്ല ആ പ്രതികരണം; മറിച്ച് തന്റെ രാജാവും സ്നേഹിതനും ആയിരുന്ന ഒരാളുടെ പലായനത്തിൽ ഹൃദയവേദന ഉണ്ടായ വ്യക്തിക്ക് യോജിക്കുന്നതാണ്.

മെഫീബോശെൽ തന്റെ പ്രത്യക്ഷത ദാവീദിനെ സീബയുടെ കഥയെ കുറിച്ച് ഒന്നുകൂടി ചിന്തിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതനാക്കി. അവൻ ചോദിച്ചു, “മെഫീബോശെൽ, നീ എന്നോടുകൂടെ വരാതെയിരുന്നതെന്തു?” (19:25). മെഫീബോശെൽ തന്റെ മറുപടി ഹൃദയത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ തട്ടുന്നതായിരുന്നു:

യജമാനനായ, രാജാവേ, എന്റെ ഭൃത്യൻ [സീബ] എന്നെ ചതിച്ചു; “കഴു തപ്പിറത്തു കയറി രാജാവിനോടുകൂടെ പോകേണ്ടതിന്നു കോപ്പിടേണമെന്നു,” അടിയൻ പറഞ്ഞു, അടിയൻ മുടന്തനല്ലോ. അവൻ യജമാനനായ രാജാവിനോടു, അടിയനെക്കൊണ്ടു നൂണയും പറഞ്ഞു; എങ്കിലും യജമാനനായ രാജാവു ദൈവദൂതനും തുല്യൻ ആകുന്നു,⁴⁵ തിരുമനസ്സിലെ ഇഷ്ടം പോലെ ചെയ്തുകൊൾക ... എങ്കിലും അടിയനെ അവിടത്തെ

മേശയീങ്കൽ ഭക്ഷിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആക്കി. രാജാവിനോടു ആവ
ലാധി പറവാൻ അടിയന്നു ഇനി എന്തു അവകാശമുള്ളൂ? (19:26-28).

“ഞാൻ എന്തു ചെയ്യും?” എന്നു ദാവീദ് ചിന്തിക്കുന്നത്, എനിക്കു കാണാം.
അവസാനം അവൻ പറഞ്ഞു, “നീയും സീബയും നിലം പകുത്തടുത്തു
കൊൾവിൻ” (19:29). അത് ശാശ്വത പരിഹാരമായിരുന്നില്ല, എന്നാൽ തനിക്കു
കഴിയാവുന്ന വിധത്തിൽ ഏറ്റവും നന്നായി ദാവീദ് ആ കേടു തീർത്തു.⁴⁶ മെഫീ
ബോശെത്ത് കൃപയോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു, “അവൻ തന്നെ മുഴുവനും
എടുത്തുകൊള്ളട്ടെ, ... യജമാനനായ രാജാവു സമാധാനത്തോടെ അരമന
യിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ” (19:30; എൽബി).

കഠിന പരീക്ഷണത്തിന്റെ അന്തരഫലത്തിൽ, നിങ്ങൾ പരുഷമായി സംസാ
രിച്ചതായും, വികാരങ്ങളെ വേദനിപ്പിച്ചതായും, അല്ലെങ്കിൽ തെറ്റായ തീരുമാ
നങ്ങൾ എടുത്തതായും ചിലപ്പോൾ കണ്ടെത്താം. കാര്യങ്ങൾ അന്തരത്തിൽ
ആകുമ്പോൾ, നിങ്ങൾക്കു മറ്റൊരവസരം ഉള്ളതിനാൽ കർത്താവിനു നന്ദി
പറയുകയും, ഏറ്റവും നന്നായി കാര്യങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക.
അത് ഒരുപക്ഷെ ടുത്ത് പേസ്റ്റ് തിരിച്ച് ട്യൂബിലേക്കു കയറ്റുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന
തുപോലെ ആകാം, എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുംവിധം നന്നായി തന്നെ
ചെയ്യുക. ഒരുപക്ഷെ നിങ്ങളുടെ പരിശ്രമങ്ങളെ അനുമോദിക്കുന്ന ഒരു മെഫീ
ബോശെത്തിനെ നിങ്ങളോടൊപ്പം തന്നു ദൈവം നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കും.

**പ്രശ്നങ്ങൾ ദൂരെ പോകുകയില്ല
(19:40-20:26)**

സമാധാനം ഉണ്ടാക്കുവാൻ പരമാവധി ശ്രമിക്കുകയും ബന്ധങ്ങൾ പുന
സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു, ദാവീദ് പട്ടണത്തിലേക്കു തന്റെ യാത്ര
തുടർന്നു. ദാവീദ് പുരുഷാരത്തെ നോക്കി കൈവീശിയപ്പോൾ, “ഇപ്പോൾ
നമുക്ക് അതെല്ലാം പിന്നിൽ വിട്ടുകൊണ്ടു സൗഖ്യനടപടി തുടങ്ങാമെന്നു ഞാൻ
കരുതുന്നു” എന്നു, ചിന്തിക്കുന്നതായി ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നു.

എന്നാൽ അങ്ങനെ ആയിരിക്കയില്ല. ദാവീദ് സിംഹാസനത്തിൽ തിരിച്ചു
വന്ന ഉടനെ, ഉത്തരഗോത്രത്തിൽനിന്നും യെഹൂദാഗോത്രത്തിൽ നിന്നുമുള്ള
പ്രതിനിധികൾ അവനു ചുറ്റും കൂടി, രാജാവിന്റെ മടങ്ങിവരവിനെ സംബന്ധിച്ചു
അവരുടെ കൂട്ടരോടു മോശമായ രീതിയിൽ പെരുമാറിയതിൽ ലഹളകൂട്ടി.
ചിലർ രാജാവിന്റെ കഴുത്തിൽ വലിയ ചുമട് കെട്ടിത്തൂക്കിയവരാണ്; മറ്റൊരു
കൂട്ടർ അവനെ മുങ്ങി താഴുവാൻ കടലിലേക്ക് എറിഞ്ഞവരാണ്; ഇപ്പോൾ
അവർ ലഹള കൂട്ടുന്നതു അവനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ആർക്കാണ് അവകാശം
എന്നതിനെ ചൊല്ലിയാണ്!

ദാവീദിന്റെ ദുഃഖങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ, ഉത്തരഗോത്രങ്ങൾക്കിടയിലെ
അസന്തുഷ്ടത “ശേബ എന്നു പേരുള്ള ... ഒരു നീചൻ” (20:1) മത്സരിക്കുവാ
നിടയാക്കി. ആ മൽസരം ഒതുക്കുവാൻ, യോവാബ് അമാസായെ കൊന്നു
അങ്ങനെ വീണ്ടും തനിക്കു ദാവീദിന്റെ പഴയ മുഖ്യസൈന്യാധിപനാകാമെന്നു
കരുതി (2 ശമുവേൽ 20:23 നോക്കുക)!

ദാവീദ് നെടുവീർപ്പിടുകയും, തന്റെ കണ്ണുകൾ സ്വർഗ്ഗത്തേക്ക് ഉയർത്തി,
“യഹോവേ, എനിക്കു ശക്തി തരേണമേ!” എന്നു, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായും
എനിക്കു കാണാം.

അവൻ യഹോയിൽ ആശ്രയിച്ചു

നാം ഈ പാഠം അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോൾ, ചോദിക്കണം, “ദാവീദിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള യാത്രയ്ക്കു വേണ്ട ശക്തി എങ്ങനെ അവനു ലഭിച്ചു?” ദൈവം അവനോടു കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണ് ഉത്തരം (2 ശമുവേൽ 18:28, 31 നോക്കുക). സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 3-നും 4-നും മുൻപുള്ള കുറിപ്പുകൾ നോക്കുക. “അവൻ തന്റെ മകനായ അബ്ശാലോമിൽ നിന്നു ഓടിപ്പോയപ്പോൾ” ദാവീദിന്റെ പ്രഭാതത്തിലെയും സായാഹ്നത്തിലെയും പ്രാർത്ഥന ഇതായിരുന്നു. രണ്ടു സങ്കീർത്തനങ്ങളും തുടങ്ങുന്നതു ഇങ്ങനെയാകുന്നു:

യഹോവേ, എന്റെ വൈരികൾ എത്ര പെരുകിയിരിക്കുന്നു!
എന്നോട് എതിർക്കുന്നവർ അനേകർ ആകുന്നു ...
നീയോ, യഹോവേ, എനിക്കു ചുറ്റും പരിചയും,
എന്റെ മഹത്വവും, എന്റെ തല ഉയർത്തുന്നവനും ആകുന്നു
(സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 3:1-3).

അവ ഈ വാക്കുകളോടെ അവസാനിക്കുന്നു:

“യഹോവേ, നിന്റെ മുഖപ്രകാശം ഞങ്ങളുടെ
മേൽ ഉദിച്ചിരിക്കേണമേ!
അധികം സന്തോഷം നീ എന്റെ ഹൃദയ
ത്തിൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു, ...
ഞാൻ സമാധാനത്തോടെ കിടന്നുറങ്ങും,
നീയല്ലോ, യഹോവേ, എന്നെ നിർഭയം വസി
ക്കുമാറാക്കുന്നതു” (സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 4:6-8).

നമ്മുടെ വഴിയിൽ കുഴപ്പം നേരിടുമ്പോൾ, പ്രാർത്ഥനയിലും, അഭയയാ ചനയിലും, സ്തുതിയിലും ദൈവത്തോടു കൈകൾകുപ്പുകയോ കൈകൾ ഉയർത്തുകയോ ചെയ്യാം. ദാവീദ് ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. തന്റെ കഠിനമായ ദുഃഖസമയത്ത് ദാവീദ് അതു ചെയ്യുവാൻ കാരണം അവൻ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചതുകൊണ്ടാണ്.

ഉപസംഹാരം

നാം പഠനം തുടരുമ്പോൾ, ദൈവത്തിന്റെ അച്ചടക്കത്തെ കൃപയോടുകൂടി എങ്ങനെ സ്വീകരിക്കാം എന്നതിനെ കുറിച്ചു ഞാൻ പല നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകുകയുണ്ടായി. ഇവയാണ് അതിലുള്ളത്:

നിങ്ങളുടെ ഭാവിജീവിതത്തെ ദൈവകരങ്ങളിൽ ഏല്പിക്കുകയും അവനിൽ ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്യുക. ദൈവം നിങ്ങളിൽ അച്ചടക്കം വരുത്തുമ്പോൾ പോലും നിങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല.

ദൈവവുമായും മറ്റുള്ളവരുമായും ഉള്ള ബന്ധം ശക്തിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഭാവി പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടുവാൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ ഒരുങ്ങുക.

നിങ്ങളെ സഹായിക്കുകയും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്ത സ്നേഹിതന്മാർക്കുവേണ്ടി ദൈവത്തോടു നന്ദിപറയുകയും - അവരെ മറക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക.

നിങ്ങൾ പാപത്തിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ നിങ്ങളെ ശകാരിച്ചു നിങ്ങളിൽ സുബോധം തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ ശ്രമിച്ച സ്നേഹിതർക്കു വേണ്ടിയും നിങ്ങൾ ദൈവത്തോടു നന്ദി പറയുക.

നിങ്ങളുടെ വികാരങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ ഭയപ്പെടരുത്, എന്നാൽ സ്വന്തം-ദുഃഖങ്ങളിൽ അമിത ദയയും നൽകരുത്.

നിങ്ങൾ നിങ്ങളിൽനിന്നു പുറത്തു കടന്നു മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുക, പ്രത്യേകിച്ചു നിങ്ങൾക്കു സംഭവിച്ചതിനാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ട മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതിൽ.

വേദന നിങ്ങളുടെ ശരിയായി ചിന്തിക്കുവാനുള്ള കഴിവിനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തും എന്നറിയുക. നിങ്ങളേക്കാൾ നിങ്ങളുടെ സാഹചര്യത്തെ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി കാണുവാൻ കഴിയുന്നവരുടെ ഉപദേശത്തെ തുറന്ന മനസോടെ സ്വീകരിക്കുക.

വീണ്ടും നിങ്ങൾക്കു വ്യക്തമായി ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിയുമ്പോൾ, ചില മോശമായ തീരുമാനങ്ങൾ എടുത്തിരുന്നതായി നിങ്ങൾക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ, അതു സമ്മതിക്കുവാൻ തയ്യാറാകുകയും മാറ്റം വരുത്തുവാൻ മടിക്കാതിരിക്കുകയും വേണം.

നിങ്ങൾ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമ്പോൾ നിങ്ങൾ വ്യണപ്പെടുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് അറിയണം. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ, അതിനെ മുതലെടുക്കുവാൻ ആരെയും അനുവദിക്കരുത്. നേരെ മറിച്ച്, പകരം വീട്ടുവാനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ പ്രതിരോധിക്കുകയും വേണം.

അച്ചടക്കത്തിന്റെ ഒരു ഉദ്ദേശം നമ്മെ പരിശോധിക്കലാണെന്ന് ഓർമ്മിക്കുക - അതായതു, പരീക്ഷണത്തെ നാം അതിജീവിച്ചാൽ, നാം നല്ലവരാകും.

ദാവീദിന്റെ മനോഭാവമായിരുന്നു നമ്മെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്വാധീനിച്ചത്. ദാവീദിന്റെ വാക്കുകൾ ഒന്നുകൂടെ നോക്കുക: “യഹോവെക്കു എന്നോടു കൃപ തോന്നിയാൽ, അവൻ എന്നെ മടക്കി വരുത്തും, ... അല്ല ‘എനിക്കു നിന്നിൽ പ്രസാദമില്ല,’ എന്നു അവൻ കല്പിക്കുന്നെങ്കിൽ, ഇതാ, ഞാൻ ഒരുക്കം, അവൻ തനിക്കു ഹിതമാകുംവണ്ണം എന്നോടു ചെയ്യട്ടെ” (15:25, 26). ദാവീദ് പറഞ്ഞു, “ഞാൻ എന്നെ ദൈവകരങ്ങളിൽ ഏല്പിക്കുന്നു. അവൻ തന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം എന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കട്ടെ. അവൻ ശരിയായി പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു (സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 30:4, 5 നോക്കുക).”

“ദൈവമേ, ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രശ്നങ്ങൾ വരുമ്പോൾ, നിന്റെ ദാസനായിരുന്ന ദാവീദിന്റെ മനോഭാവം ഞങ്ങളിൽ തരേണമേ. നീ ഞങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതു വെറുപ്പുകൊണ്ടല്ല, മറിച്ചു സ്നേഹം കൊണ്ടാണെന്നു തിരിച്ചറിയുവാൻ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കേണമേ. പിതാവേ, പലപ്പോഴും നീ ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നതു ഞങ്ങൾ തടഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിന്റെ ശിക്ഷ കൃപയോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുവാൻ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കേണമേ. യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ തന്നെ. ആമേൻ.”

പ്രസംഗ കുറിപ്പുകൾ

അബ്രാഹാമിനോടു യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ദാവീദിനോടു നഗരത്തിൽ തന്നെ പാർത്തുകൊള്ളുവാൻ അവന്റെ ആളുകൾ

പറഞ്ഞതുകൊണ്ട്, വിരമിക്കലിനെ കുറിച്ചു ഒരു പാഠം ഇപ്പോൾ എടുക്കുന്ന ന്നത് നല്ലതാണ്: “ഭരണം മറ്റുള്ളവരിലേക്കു തിരിച്ചു വിടുക.”

നാം പാഠത്തിൽ കണ്ടതുപോലെ, ദാവീദ് തന്റെ മകനായ അബ്ശാലോമിൽ നിന്നു ഓടിപ്പോയപ്പോൾ അവന്റെ പ്രഭാതത്തിലെയും സായാഹ്നത്തിലെയും പ്രാർത്ഥന പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ് സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 3 ഉം 4 ഉം. അഹീമോഹെൽ ദാവീദിനെതിരെ തിരിഞ്ഞതിനെ കുറിച്ചുള്ളതാകാം സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 41; പ്രത്യേകിച്ചു വാക്യം 9 നോക്കുക (അതു പിന്നീട് യോഹന്നാൻ 13:18-ൽ യുദ്ധിലും പ്രയോഗിക്കുന്നു). സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 42-ഉം 43-ഉം ദാവീദ് യോർദ്ദാൻ കടന്നശേഷവും സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 61-ഉം 62-ഉം മഹാനയിമിൽ വെച്ചുമാണ് എഴുതപ്പെട്ടതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ദാവീദിന്റെ ആ കാലയളവിൽ എഴുതപ്പെട്ടവെന്നു പറയപ്പെടുന്ന മറ്റു സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയാണ് സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 7, 20, 23, 27, 37, 38, 40.

കുറിപ്പുകൾ

² ശമുവേൽ 15:18-ൽ പറയുന്ന അറുനൂറു പേർ ഇത്തായിയോടുകൂടെ വന്ന വരാണോ അല്ലെങ്കിൽ ദാവീദിനോടു മരുഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി നാം മുൻപ് കണ്ട, അറുനൂറുപേരാണോ എന്ന കാര്യം പാഠം വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. എന്റെ അഭിപ്രായം അവർ രണ്ടാമത് പറഞ്ഞവരാണ്. ഇത്തായിയുടെ ആളുകളെ കുറിച്ചു പല വാക്യങ്ങളും ബഹുവചന സൂചനയിൽ പറയുന്നതുകൊണ്ടും, ദാവീദ് അവനെ പിന്നീടു തന്റെ സൈന്യാധിപൻ ആക്കിയതുകൊണ്ടും, ഇത്തായിയുടെ കൂടെ ഒരുപക്ഷെ അധികം പേർ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ³ ഇത് അവരുടെ യെരൂശലേമിലെ വാസസ്ഥലത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ⁴ എൻഐവിയിൽ “സകലരും നഗരം വിട്ടു പോകുന്നതുവരെ അബ്യാഥാർ യാഗം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു” എന്നാണ് (2 ശമുവേൽ 15:24). “ദാവീദ് സാദോക്കിനെ “ദർശകാ” എന്നാണു വിളിച്ചത് (2 ശമുവേൽ 15:27). ഇത് ഒരു പക്ഷെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ഊറീമും തുമ്മീമുമുള്ള ഏഫോദ് ഉപയോഗിച്ച് യഹോവയോട് ആലോചന ചോദിക്കുവാൻ സാദോക്കിനെ വിളിച്ചതിനെ ആകാം. എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് അറിയുവാനുള്ള സ്ഥാനത്തായിരുന്നു സാദോക്ക്. ⁵ “ഞാൻ മരുഭൂമിയിലേക്കുള്ള കടവികൽ കാത്തിരിക്കും” എന്നു ദാവീദ് പറഞ്ഞു (2 ശമുവേൽ 15:28). ഇത് യോർദ്ദാൻ നദി വേർപിരിയുന്ന ഒരു സ്ഥാനമായിരിക്കാം; പുരോഹിതന്മാർക്ക് ആ സ്ഥാനം അറിയാമായിരുന്നു. ⁶ രണ്ടു ശമുവേൽ 15:32 പറയുന്നു, “ദാവീദ് മലമുകളിൽ, ദൈവത്തെ ആരാധിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തുവരുകയായിരുന്നു.” അത് ഒരു പക്ഷെ അർത്ഥമാക്കുന്നത് ദാവീദ് ദൈവത്തെ നമസ്കരിക്കുവാൻ അല്പനേരം നിന്നു, അല്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുവാൻ കൂടിവന്നിരുന്ന “ഉയർന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ” ഒന്നായിരുന്നു ആ മലയുടെ ഉയർന്ന ഭാഗം എന്നോ ആകാം. ദൈവാലയം പണിതശേഷം, ആ ഉയർന്ന സ്ഥലങ്ങൾ മാറ്റപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നു (പക്ഷെ പല രാജാക്കന്മാരും അവ നീക്കം ചെയ്തിരുന്നില്ല). ⁷ അർബുർ ബേഥേലിന്റെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു സമൂഹമായിരുന്നു (യോശുവ 16:2). ⁸ 2 ശമുവേൽ 16:17 കൂടി നോക്കുക. പല പണ്ഡിതന്മാരും വിശ്വസിക്കുന്നത് ഇത് ഔദ്യോഗിക പദവി ആയിട്ടാണ് (1 രാജാക്കന്മാർ 4:5 നോക്കുക), അല്ലാതെ ഹൃശായിയുടെ ദാവീദുമായുള്ള ബന്ധത്തെ കുറിച്ചുള്ള ലളിതമായ വിവരണത്തെയല്ല. ദാവീദിന്റെ പ്രാകാരത്തിൽ ഹൃശായി എന്തു വിശ്വസ്ത പദവി അലങ്കരിച്ചാലും, എങ്ങനെയായാലും, അവനെ ദാവീദിന്റെ വ്യക്തിപരമായ സ്നേഹിതൻ ആക്കുന്നതിനു അവയൊന്നും

തടസ്സമായിരുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, ഒരുപക്ഷെ ഹൃദയമായി ദാവീദിന് ചെയ്ത പ്രവർത്തികൾക്ക് വ്യക്തിപരമായ സ്നേഹബന്ധം വളരെ ആവശ്യമായിരുന്നിരിക്കാം. ⁹ഇത് ദാവീദിന്റെ ജീവിത കഥകളിൽ അധികവും വ്യാജം ഉൾപ്പെട്ട മറ്റൊരു കഥയാണ്. ബൈബിൾ ഒരു സംഭവത്തെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നത് ദൈവം അതിനെ അംഗീകരിച്ചതു കൊണ്ടാണെന്ന് അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. എന്ന വസ്തുത ഞാൻ ഒരിക്കൽകൂടി ഓർമ്മിപ്പിക്കട്ടെ. ഒരു ബൈബിളിലെ വ്യക്തി ചെയ്തതെല്ലാം നാം പ്രതിരോധിക്കേണ്ടതില്ല, ദാവീദും അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും ചെയ്തതു പോലും നാം എതിർക്കേണ്ടതില്ല. ¹⁰അർക്കൻസാസിലെ, ജൂഡ്സോനിയ, 50'കളിലെ കൊടുങ്കാറ്റിൽ ശൂന്യമാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ കേൾവിക്കാർക്ക് മനസ്സിലാക്കുന്ന ഒരു ചിത്രീകരണം ഉപയോഗിക്കാം.

¹¹മെഫീബോശെത്ത് ദാവീദിന്റെ മേശയിൽ നിന്ന് ഭക്ഷിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട്, ദാവീദ് യെരൂശലേം വിട്ടു പോകുവാൻ കല്പന കൊടുത്തപ്പോൾ വാർത്ത ആ ചെറുപ്പക്കാരനിലേക്ക് എത്തിയിരിക്കാം. ¹²വാർത്തകൾ നിറയെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ആയിരുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് പ്രായമായവർക്കും ബലഹീനർക്കും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരെ കുറിച്ച്. ബിസി നസ്സിൽ ശക്തരായവർ തങ്ങളുടെ തന്ത്രം ഉപയോഗിച്ച് പ്രായമായവരെ പറ്റിക്കുന്നു. മതപരമായി/അല്ലെങ്കിൽ സഹായിക്കുവാൻ ശക്തരായവർ കൗശലത്താൽ വിധവമാരെ അവർക്ക് അനുകൂലമാക്കി മാറ്റുന്നു. ¹³ശൗലിന്റെയും അവന്റെ പുത്രന്മാരുടെയും മരണത്തിന് ഉത്തരവാദി ദാവീദ് ആണെന്ന് ഒരുപക്ഷെ ശിമെയി വിചാരിക്കുവാൻ കാരണം ദാവീദ് പുറമെ ആബീശ് രാജാവിനോടു സഖ്യം പുലർത്തിയിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ഈശ്-ബോശെത്തിന്റെ മരണത്തിന് ഉത്തരവാദി ദാവീദ് ആണെന്ന് ഒരുപക്ഷെ അവൻ കുറ്റപ്പെടുത്തിയിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ, 2 ശമുവേൽ 21:1-14-ലെ സംഭവങ്ങൾ മുൻപ് സംഭവിച്ചതാണെങ്കിൽ, ഒരുപക്ഷെ അത് ശിമെയിയുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ¹⁴ദാവീദ് തന്റെ പ്രസ്താവന ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ വാക്കുകൾ കൊണ്ടാണ്: “സെരൂയയുടെ പുത്രന്മാരേ, എനിക്കും നിങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ എന്തു?” (2 ശമുവേൽ 16:10). സെരൂയ ദാവീദിന്റെ സഹോദരിയും, “സെരൂയയുടെ പുത്രന്മാർ” യോവാബും അബീശായിയും ആയിരുന്നു. യോവാബും ദാവീദിനോടുകൂടെ ആയിരുന്നു (2 ശമുവേൽ 18:2). “എനിക്കും നിങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ എന്ത്?” എന്നതിനർത്ഥം “നാം കാര്യങ്ങൾ ഒരുപോലെ അല്ല കാണുന്നത്” എന്നത്രേ. ¹⁵അബ്ശാലോമിന്റെ ഗൃഹലോചന വിജയിക്കുന്നതായി 2 ശമുവേൽ 17:4-ൽ കാണാം, അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത് “യിസ്രായേലിലെ എല്ലാ മുപ്പന്മാരും” അവനോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ്. “യിസ്രായേൽ” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഒരുപക്ഷെ വെറും പത്തു ഉത്തരഗോത്രങ്ങളെ മാത്രമല്ല സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, മറിച്ച് സകല ഗോത്രങ്ങളെയും ഉൾപ്പെടുത്തി ആയിരിക്കാം. ¹⁶ഈ പുസ്തകത്തിൽ ആദ്യം വന്നിരിക്കുന്ന “മനുഷ്യൻ വിതെക്കുന്നത് എന്തായാലും” എന്ന പാഠത്തിൽ അഹീമോഫെലിന്റെയും ഈ സംഭവത്തിന്റെയും കുറിപ്പുകൾ നോക്കുക. ¹⁷അഹീമോഫെൽ ദാവീദിനെ “രാജാവ്” എന്നാണ് വിളിച്ചിരിക്കുന്നത്; പഴയ ഉപദേശകന് ആരാണ് സിംഹാസനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതെന്ന് അറിയാമായിരുന്നു. ¹⁸അതു ദൈവത്തിന്റെ നിയമത്തിന് എതിരായിരുന്നു (ലേവ്യാ പുസ്തകം 20:11; കൂടാതെ 1 കൊരിന്ത്യർ 5:1 കൂടെ നോക്കുക). ¹⁹രണ്ട് ശമുവേൽ 17:14 അതിനെ “നല്ല ആലോചന” എന്നു പറയുന്നു - നല്ലത്, അതായത്, അബ്ശാലോമിന്റെ കാര്യത്തിൽ. ²⁰നമുക്കറിയാവുന്നിടത്തോളം, സൈനിക കാര്യങ്ങളിൽ അബ്ശാലോമിന് ഒരു പരിചയവുമില്ലായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ, അബ്ശാലോമിനെ പടത്തൊപ്പിയോ ആയുധമോ ധരിച്ചിരുന്നതായി കണ്ടില്ല കൂടാതെ വാളോ കത്തിയോ ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല. അബ്ശാലോമിന്റെ പരാജയം കൊണ്ടുവന്ന അത്തരം ഫലമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തികൾ ഹൃദയമായി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

²¹നാല് ആത്മഹത്യകളെ കുറിച്ചു ബൈബിളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ ഒന്നാണ് ഇത്. അഹീഥോഫെൽ തന്നത്താൻ മരിക്കുവാൻ കാരണം അവർ അവന്റെ ഉപദേശം തൃജിച്ചാൽ, അബ്ശാലോമിന്റെ നീതീകരണം പാളിയത് അവൻ അറിയുകയും, ദാവീദ് തന്നോടു ചെയ്യുന്നതിനെ അവൻ ഭയക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. സംശയരഹിതമായി അവൻ സ്വയം കെട്ടിത്തൂങ്ങി മരിക്കുകയായിരുന്നു (കെജെവി, എൻഐവി നോക്കുക). ദൈവഹിതമായാൽ, ആത്മഹത്യയെ കുറിച്ചുള്ള വിഷയം ശൗലിനെ കുറിച്ചു ഇനി വരുന്ന പാഠത്തിൽ പരിശോധിക്കാം. ²²ദാവീദിന്റെ അടുക്കലേക്ക് വിവരം എത്തിക്കുവാൻ ഒരു വിപുലമായ പദ്ധതി തന്നെ ആവിഷ്കരിച്ചിരുന്നു (2 ശമുവേൽ 15:34-36). ആ രണ്ടു പുത്രന്മാർ മതിലിനു പുറത്ത് താമസിച്ചു, കാരണം അവർ പ്രവേശിക്കുന്നതായും നഗരം വിട്ടുപോകുന്നതായും കണ്ടാൽ അത് സംശയം ജനിപ്പിക്കുമായിരുന്നു (2 ശമുവേൽ 17:17). അവർ എൻ-രോജൽ എന്ന സ്ഥലത്താണ് താമസിച്ചിരുന്നത്, അത് മതിലിനു പുറത്തുള്ള കിദ്രോൺ താഴ്വരയിൽ ഉള്ള ഒരു അരുവിലാണ്. അരുവിയിൽ നിന്ന് വെള്ളം എടുക്കുവാൻ പോകുന്ന ഒരു ബാല്യക്കാരിയെ ആരും ശ്രദ്ധിക്കില്ല. ²³അത് രസകരമായ ഒരു സംഭവവും രാഹാബിനാൽ ഒളിപ്പിച്ചതായ രണ്ട് ഒറ്റുകാരുടെ സംഭവം നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതുമാണ്. ²⁴“ഞാൻ യഹോവയെ വിളിച്ചുപേക്ഷിക്കുന്നു,” എന്ന യുവാക്കൾക്കുള്ള പാട്ട് അല്പനേരം പഠനം നിർത്തി നിങ്ങൾ നയിക്കുവാനാഗ്രഹിച്ചേക്കാം. ²⁵ആ സൈന്യാധിപന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ഗിത്യനായിരുന്ന ഇത്ഥായി. അവൻ ദാവീദിനോടുണ്ടായിരുന്ന സമർപ്പണത്തിന് പ്രതിഫലം ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. ²⁶യോസെഫസ് പറയുന്നതു ദാവീദിന്റെ സൈന്യത്തിന്റെ അംഗസംഖ്യ നാലായിരം മാത്രം ആയിരുന്നു എന്നാണ്. ഒരുപക്ഷെ ആയിരിക്കാം. ²⁷2 ശമുവേൽ 17:24-26. അബ്ശാലോം തന്റെ സൈന്യത്തിന്മേൽ അമാസായെ നിയമിച്ചു. അമാസാ ദാവീദിന്റെ അനന്തരവനും, അബ്ശാലോമിന്റെ ബന്ധുവും ആയിരുന്നു. ²⁸ചെസ്സിൽ, രാജാവിനെ പിടിച്ചെടുക്കുന്നതാണ് എല്ലാറ്റിലും പ്രധാനം. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ രാജാവിനെ സംരക്ഷിക്കുകയും എതിരാളിയുടെ രാജാവിനെ പിടിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്താൽ മറ്റുള്ള എല്ലാ നഷ്ടങ്ങളും നിങ്ങൾക്ക് ഒന്നുമില്ല. അത്തരത്തിലുള്ള സാഹചര്യമായിരുന്നു ഇവിടെ. ²⁹സ്പഷ്ടമായും, ഒരു കൂട്ടം വിശ്വസ്തരായ പടയാളികൾ ദാവീദിനോടൊപ്പം നഗരത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്നു, അത് രാജാവിനെ സംരക്ഷിക്കുവാനും ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ സഹായത്തിന് ഓടിയെത്തുവാനുമാണ്. ³⁰യോസെഫസ് എഴുതിയത് ദാവീദ് അബ്ശാലോമിന്റെ സൈന്യത്തിന്മേൽ യാദൃശ്ചികമായ ആക്രമണം നടത്തുകയും അങ്ങനെ അവർ പിടിക്കപ്പെടുകയും അവരെ മരങ്ങൾക്കിടയിലേക്ക് ചിതറിച്ച് ഓടിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നാണ്.

³¹യുദ്ധം നടന്നത് വ്യക്തമായും ഗിലെയാദിലാണെങ്കിലും ആ വനത്തെ പറയുന്നത് “എഫ്രെയിം വനം” എന്നാണ് (17:26), അതു യോർദ്ദാൻ കിഴക്കായിരുന്നു, എന്നാൽ എഫ്രെയിം യോർദ്ദാൻ പടിഞ്ഞാറുമായിരുന്നു. ആ വനത്തെ “എഫ്രെയിം വനം” എന്നു വിളിക്കുവാൻ കാരണം കൊല്ലപ്പെട്ട 42,000 എഫ്രെയിമ്യരെ ഓർമ്മിക്കുവാനാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു (ന്യായാധിപന്മാർ 12:1-6). ³²“വാളിനിരയായവരെക്കാൾ അധികം വനത്തിനിരയായി” (2 ശമുവേൽ 18:8) എന്ന വാക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് പടയാളികളിൽ കുഴിയിൽ വീണ് മരിച്ചവരെയും (2 ശമുവേൽ 18:17 നോക്കുക), വന്യമൃഗങ്ങൾ, മുതലായവയ്ക്കിരയായവരെയും സംബന്ധിച്ചാകാനും സാധ്യതയുണ്ട്. ³³ഈ ഇരുപതിനായിരം പേർ അബ്ശാലോമിന്റെ ആളുകളാണോ അതോ ഇരുപതിനായിരം പേരായിരുന്നോ ആകെ ഉണ്ടായിരുന്നത് എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് പുസ്തകം വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നത് ആദ്യത്തേതാണ്. ³⁴മീസ്രയീമിനു തെക്കുള്ള, നയിൽ പ്രദേശത്തിനു മുകളിലുള്ള ഭാഗമായിരുന്നു കൂൾ, ഇപ്പോൾ എത്യോപ്യ എന്നും

സുഡാൻ എന്നും എന്നറിയപ്പെടുന്നു.³⁵അബ്ശാലോമിനെ യോവാബ് കൊന്നു എന്നത് ദാവീദിനറിയാമോ എന്നു വ്യക്തമല്ല (1 രാജാക്കന്മാർ 2:5 നോക്കുക). ദാവീദിനോടു യോവാബിന്റെ ധൈര്യത്തോടടുത്തുള്ള വാക്കുകൾ ദാവീദിന് അറിയാമെന്നുള്ള കാര്യം യോവാബ് വിചാരിച്ചില്ല എന്നു എന്നെ വിശ്വസിക്കുവാൻ ഇടയാക്കുന്നു.³⁶അതു ചെയ്യു വാനുള്ള യോവാബിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ ഒന്നിലധികം ഉണ്ടായിരിക്കാം. ദാവീദിനെ കുറിച്ചു വിചാരിക്കുന്നതിനു പുറമെ, അവൻ ദേശത്തെ കുറിച്ചും അവന്റെ അധികാര സ്ഥാനത്തെ കുറിച്ചുമായിരിക്കാം ചിന്തിച്ചിരുന്നത്. എങ്ങനെയായാലും, അവന്റെ വാക്കുകൾ ആയി രുന്നു ദാവീദിനാവശ്യം.³⁷ആളുകളോടു “ദയയോടെ സംസാരിക്കുവാൻ” ആയിരുന്നു യോവാബ് അവനെ വെല്ലുവിളിച്ചത് (2 ശമുവേൽ 19:7). അക്ഷരികമായി, യോവാബ് പറഞ്ഞു, ആളുകളുടെ “ഹൃദയത്തോടു സംസാരിക്കുക” - അതായത്, ആളുകളുടെ ഹൃദയവാഹ്യങ്ങളോടു സംസാരിക്കുക. ബൈബിൾ ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമായി തർജ്ജിമ ചെയ്തിരിക്കുന്നതിൽ യോവാബ് പറയുന്നതു, “നീ അവിടെ പോകുകയും സംഘത്തെ അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുക” എന്നാണ്.³⁸തന്റെ ജഡത്തിൽ ഉള്ള മുളച്ച് നീക്കുന്നതിനുള്ള ദാവീദിന്റെ പരിശ്രമങ്ങളിൽ മറ്റൊന്നാണിത്. അവനെ യോവാബ് ശരിയായി അഭിമുഖീകരിക്കാത്തതിൽ ദാവീദിന് അസന്തുഷ്ടി ഉണ്ടായോ? ഉണ്ടായി കാണാം. യോവാബ് അബ്ശാലോമിനെ കൊന്നുവെന്ന് ദാവീദിന് അറിയാമായിരുന്നോ? ഒരുപക്ഷേ (ദാവീദ് അതിനെ പിന്നീട് യോവാബിന്റെ തെറ്റായ പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നായി പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, 1 രാജാക്കന്മാർ 2:5).³⁹ബർസില്ലായുടെ സംഭവം പുസ്തകത്തിൽ പിന്നീട് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്, എന്നാൽ അത് സംഭവിച്ചത് ദാവീദ് യോർദ്ദാൻ കടക്കുന്നതിനു മുൻപായിരുന്നു (2 ശമുവേൽ 19:33, 39). ഞാൻ ഇത് ഇവിടെ പറയുവാൻ കാരണം സംഭവങ്ങൾ കാലനിർണ്ണയപ്രകാരം ചേർക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്.⁴⁰ചില പഴയ നിയമത്തിന്റെ ആദ്യ ഗ്രീക്ക് വേർഷൻ പറയുന്നതുപോലെ, കിംഹാം ബർസില്ലായിയുടെ മകൻ ആയിരുന്നു വെന്നാണ് യോസേഫെസിന്റെ എഴുത്തുകൾ പറയുന്നത്. ഇതിനെ ഒന്ന് രാജാക്കന്മാർ 2:7 പിൻതാങ്ങുന്നു.

⁴¹യെരൂശലേം ബൈബിൾ പറയുന്നത് അവർ അവരെ കടത്തു കടത്തി എന്നാണ്.
⁴²ആ വാക്കുകൾ സംസാരിച്ചവരിൽ തിരുവെഴുത്തു പറയുന്ന ചുരുക്കം ചിലരിൽ ഒരാളാണ് ശിമെയി. ആ സന്ദർഭത്തിൽ, അവൻ ആ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞത് തന്റെ പ്രവൃത്തികളുടെ അനന്തരഫലങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമായിട്ടായിരുന്നു ⁴³“യോസേഫിന്റെ ഗൃഹം” എന്ന പദമാണ് അവൻ ഉപയോഗിച്ചത് (2 ശമുവേൽ 19:20). യോസേഫിന്റെ കടിപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള രണ്ടു ഗോത്രങ്ങളായ, എഫ്രെയിമും മനേശയും, വടക്കുള്ള വലുതും ഏറ്റവും സാധാരണമുള്ളതുമായ ഗോത്രങ്ങളിൽ രണ്ടെണ്ണം ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് വടക്കുള്ള എല്ലാ ഗോത്രങ്ങളെയും സൂചിപ്പിക്കുവാൻ “യോസേഫിന്റെ ഗൃഹം” എന്നാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. “ദാവീദ് ഒരിക്കലും അവനെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല, അവന്റെ മരണശയ്യയിൽ, അവൻ ശലോമോൻ നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ക്രമേണ അത് ശിമെയിയുടെ മരണത്തിൽ കലാശിക്കുകയും ചെയ്തു (1 രാജാക്കന്മാർ 2). ⁴⁵ഏതാണ് ശരി അല്ലെങ്കിൽ തെറ്റ് എന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതിൽ ദാവീദ് “ദൈവദൂതനെ പോലെ” ആയിരുന്നു. ദാവീദിനെ കുറിച്ച് തെക്കോവയിൽ നിന്നുവന്ന ജ്ഞാനിയായ സ്ത്രീയും അതേ വാക്കുതന്നെയാണു പറഞ്ഞത് (2 ശമുവേൽ 14:17). ⁴⁶വ്യത്യസ്തമായ കഥകൾ പറയുന്ന രണ്ടു കുട്ടികളുള്ള ഒരു അമ്മയുടെ സ്ഥാനത്തായിരുന്നു ദാവീദ്. അവൾക്ക് ഒരാൾ പറയുന്നത് കള്ളമാണെന്ന് ബോധ്യമുണ്ടായിരിക്കാം, പക്ഷേ തെളിവില്ലെങ്കിൽ, അവൾ ചിലപ്പോൾ അവരോടു ഒരേ രീതിയിൽ ഇടപെടും.